

Terapi Günlükleri 6

Ben sessizlik içinde büyüyen bir çığlıgım, yazılıp karalanmış parçalanıp buruşturulmuş sayfalarım, çöplükteki defterlerim, ben, kozasından çıkamamış kelebeğim, bir bardak suda can havliyle ağzını açıp açıp dışarıdan oksijen almaya çalışan süs balığıyım, okyanusta kaybolmuş henüz bir kere bile su püskürtmeden karaya vurmuş balınayım. Yaralarına merhemler sürülür, gazlı bezlerle sarılır, dikiş yerleri sızlar, nefes almakta zorlanırken tüm gücüyle yavrusunu yukarıda tutmaya, kendisinden olabildiğince ayrı yaşatmaya çalışan anneyim.

Yaşamak ne zor! Oysa ne kolay olabilirmiş!

Çağla Everest, 26 Ekim - 27 Kasım 2019

26 Ekim 2019

Kendim için bir hedef belirlemek zorundayım. Yoksa bu şekilde dayanamayacağım. Ergenlik de bize çok erken geldi. Travmaların tetiklemesiyle belki.

Bugün Bilge'nin ilk minik konseri vardı. Pazartesi günü de koro konseri olacak. Atatürklü tişört alayıp aldık. Yemek yedik. Masal dinletisine, oradan da tatlı bir arkadaş grubuyla bir şeyler içmeye gittik. Güzel görünüyor olabilir ama değildi. Hep bir çekişme, öfke, hakaret. Ne yapsam yaranamıyorum çocuğuma. Az önce yediği ağır tatlıdan hemen sonra ya telefonunu ver ya da gidelim ısrarları başladı. Diğer çocuklar sohbet ederken benimki benimle uğraşmak dışında hiçbir şey yapmadı. Orada

durmamızın hiçbir keyfi kalmadığı için hesabı ödeyip vedalaşıp ayrıldık. Maç çıkışıymış. Beşiktaş'tan çıkmamız bir saati geçti. Bir saat boyunca çocuğum bana,

“Sen çok kötü bir annesin. Keşke annem sen olmasaydın. Keşke ölsen. Herkesin telefonu var, benim yok. Hiç kimse sigara içmiyor, sen içiyorsun. Çok kötüsün...” dedi durdu.

Arabaya yürürken de yollarda basıp gitti, beklemedi. Ardından koşturdum. Tüm sakinliğime, akli başımda konuşmalarına rağmen,

“Bana bok gibi davranıyorsun,” diyor.

Annemi hatırlıyorum. Ben ona hakaret eder, öfke kusardım, o ise böyle sakin, sabırlı olmak için uğraşırdı. Bazen de korkunç acımasızlaşırdı. Acımasız olmamak için gayret ediyordum. İçimde tehditler savurmak, telefonunu bir daha hiç vermemek, hatta satmakla ilgili düşünceler uçuşsa da susuyordum.

“Babamla yaşasam keşke. O bana daha iyi davranıyor.”

“İster misin? Buradaki hayatından vazgeçip Fethiye'ye yerleşmek, orada yaşamak ister misin? Bunu düşün lütfen. Buradaki yaşamını sürdürebilmek için elinde bir tek ben varım. Benimle yetinmek zorundasın Bilge. Yetinebilir misin? Yoksa buradaki her şeyi bırakıp gitmek ister misin?”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra “Çok kötüsün” diye sayıklayarak ön koltuğa kıvrıldı, kafasıyla hırçınca kolumu koyduğum kolluktan ittirdi. Yastığı koluğa koyup yattı. Kolluğu yavaşça kaldırdım, kafasını tutarak yastığı kucağıma kaydırđım. Rahatladı başı. Uyuyakaldı. İçi kaynıyor. Kanıyor. İçim kaynıyor. Kanıyor. Eve vardığımızda sarhoş gibiydi, yürüyemedi, “Anne, yardım et,” dedi. Arabadan inerken kucağıma bıraktı kendini, sarıldı, öptüm. Sarhoşça ayaklanıp uzaklaştı, “Çok kötüsün,” dedi yine.

Yol boyu konuşmamızda şunlar da geçti

“Babana İstanbul'a gelip bizimle kalması, bizi desteklemesi için resmen yalvardım. Ama gelmiyor işte. Fethiye'de kalacak.”

“Sen busun işte. Sen yalvaransın.”

“Yalvarmadım aslında. Rica ettim.”

“Akılsızın tekisin. Bazen akıllı laflar ediyorsun. Sadece bazen. Sonra yine akılsızsın.”

“Ya ne gibi akıllı laflar ediyorum? Çok teşekkür ederim.”

“Çok az. Sen akılsızsın.”

“Her zaman akıllı olmak zorunda mıyım? Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Beceremiyorsun. Kötüsün.”

“Kötü olmadığımı biliyorsun.”

“Çok kötüsün.”

“Sen iyi misin?”

“Evet.”

“Sevindim.”

“Haaa sevinmiş.”

“Neden kötüyüm?”

“Sigara içiyorsun, telefona bakıyorsun ama bana vermiyorsun. Her gün beş saat telefona bakıyorsun.”

“Neye bakıyorum biliyor musun? Üstelik toplasan bir saat ancak bakıyorum.”

“Toplasan bir saat bakıyorummuş haaaa!”

“Senin okul gruplarının yazışmalarını takip etmek zorundayım.”

“Etme! Bugün beş sigara içtin ve bana hiç telefon vermedin. Sen kötüsün!”

“Ne yaparsam yapayım bana geri dönüşü hep daha kötü oluyor. Bundan sonra yaptıklarında biraz daha cimri olmalıyım sanırım. Bugün yediğin onca tatlı da artık bir telefonunun olması da seni hiç mutlu etmiyor. Bir gün telefonsuz kaldın olanlara bak!”

Alaycı bir tonla dediklerimi tekrar etti. Nasıl düzeleceğiz biz? Verdikçe daha kötü oluyor. Belki mutluluğun aldıklarında olmadığını anlıyor. Belki daha çok olsa mutlu olacağını sanıyor. Sınırlar genişledikçe öfkesi artıyor.

Son 2-3 senedir Doğu’yla Batı’yı çoğunlukla ben aradım. Bilge’nin doğum günlerine, doğa buluşmalarımıza çağırdım, arkadaşlarımızın arasında biz de aile olalım istedim. İnsanlarla olduğumuz hiçbir buluşmaya gelmediler. Ne zaman telefonda konuşsak okullar, sesle şifa, Homeopati, yolculuk... öğrendiklerimi, hayallerimi anlatıp durdum. Onaylarını almaya çalıştığımı yeni fark ediyorum. Annemle babama yapamadıkça sanki bir şeyleri hep onlara anlatıp kanıtlamaya, onlardan onay almaya çalıştım. Heyecanlı ve gayretkeş anlatımlar, çabalar... Sıkıldıklarını, beni idare ettiklerini şimdi anlıyorum.

Okul aile birliği toplantısında kendimi doğru düzgün tanıtamadım. İşim, mesleğim, kimliğim ne ki benim! Yok efendim çocukların kişisel ve kültürel gelişimini destekleyecek gezi, kamp, eğitim içeren doğada organizasyonlar yapmak istiyormuşum! OAB’a giremedim. İyi oldu aslında. Hevesle başlayıp yarı yolda hevesini kaybeden, yok olmak isteyip geri çekilen biriyim ne de olsa. Barınamazdım.

27 Ekim 2019

Sabah gerim gerim uyandım. Ben kötü bir anneyim! Bilge salonda kulaklık takmış bilgisayarında takık olduğu Brawl Stars'ın kaydedilmiş oyunlarını izliyor.

“Günaydın. Kalk odanı topla, kahvaltı hazırla kendine,” deyip bilgisayarı aldım.

“Ne alıyorsun,” dedi.

“Ben kötüyüm, unuttun mu?” dedim.

Kalktı. Sifonu çekmemiş, söyledim, “Aaa,” dedi gidip çekti, özür diledi.

“Ballı yoğurt hazırla ye,” dedim.

Yaptı, yedi. Birkaç gündür benim yatağında uyuyordu. Ben de misafir odasında uyuyordum. Sürekli değişiyor ev içinde uyuduğumuz yerler. Yatağımı ıslatmış gece. Çarşafı kirliliğe koymasını istiyorum. Koyuyor.

“Bundan sonra kendi odanda yatıyorsun,” diyorum.

“Hayır.”

“Evet,” dedim geçtim.

“Biraz kibar olsan,” dedi.

“Neden? İyi davrandığımda sen bana karşı kibar olmuyorsun!” dedim.

Öyle tatlı ve normal ki daha ne kadar böyle mesafeli davranabilirim bilmiyorum. Saçmasapanım. Gardım düşüyor.

Yeni bir öğretmen bulmuştum. O geliyor saat 10:00'da. Türkçe, Matematik, Fen, İngilizce, hepsini toparlayacaklar. Umarım bu öğretmenle istikrarlı ve uzun bir yolculuğumuz olur. Bir daha öğretmen değiştirmeyiz.

Dersle dalga geçiyor. Dalga geçmeyi hiç bırakabilecek mi? Alaycı bir tonda tekrar etme, anlatılanları ters yüz edip anlamsızlaştırma, içi boş bir eğlenceye dönüştürme, böylece ulaşılmaz olma, kendini

ifade etmek yerine geçiştirme, öfke, hesap sorma, suçlama, hayırlar... 10 yaşında ocuğum. Nasıl bu hale geldik biz? Bu kadar kötü ne yapmış olabilirim? NE?

Onu çalıştırmak çok zor benim için. Sıkıldığı an, yani beşinci dakikasında falan, dağılıp dalga geçmeye başlıyor. Bir de sürekli takılmış plak gibi tekrarlara düşmesi. Sabredemiyorum. Öğretmenler nasıl yapıyor? Okulda nasıl? Benim sinir ularıım açık, onlarınsa kopmamış, sakince işlevinde, onları bu şekilde denemesi de gerekmiyor belki.

arabuk ilerlemek, bugüne dek her şeyi hatırlamak istiyorum. Kimin kim olduğunu, onlarla nasıl ilişki kurabileceğimi, kime güvenip kime gvenemeyeceğimi bilmek istiyorum artık.

Yalnız, çaresiz ve gittikçe daha çok çocuğunun öfkesine hedef olan bir anne olmaktan yorgunum. Her şeyi bırakıp kaçıp gitmeyi, başı boş kaygısız dünyayı dolaşmayı isterdim. İimi izip kavuran acı ile bir arada hiçbir şeyi geride bırakmanın mümkün olmadığını anlayacak kadar gezdim, uzaklaştım. Ya ocuğum? Sürekli yer değiştirmeye daha ne kadar dayanabilir ki!

Sanki bir şey, serbestçe gezen travmatik anların tamamen belleğimle bütünleşmeden el sallayarak uzaklaşıp yok olmasına neden oluyor. Bir süre görünüyor, sonra suya çizilmiş resim gibi yakalayamadan dağılıp gidiyor. Zihnim bu dağılma sırasında fena halde bulanıyor. Acı bir yükselip bir kayboluyor. Tamamen bozulup yeniden oluşmak gibi bir şey mi yaşadığım?

Bana ne olduğunu açık, net, berrak ve sorusuz bilmek istiyorum. Hiç soru kalmayana dek bilmek. Bilmek. Bilmek. Hep bilmek istedim. Onu, bunu, şunu, bir şeyleri, her şeyi... Asla tam olarak bilemedim, hiçbir bildiğime inanmadım, bilebildiğimi yararlı kılamadım. İstikrarsızlık işlevselliği alıp götürdü.

Bfede oturmuş yazıyorum. Az sonra ders bitecek. Ne yapacağım ocuğumla? Daha bir sürü müzik çalışması var. O ise telefon isteyecek, pazarlık yapacak, gerginliğini üzerime savuracak...

Program üstüne program koymayı, hiç boş zamanı kalmamasını istiyorum. Geçen sene ne rahattık. Özel okul, servis, sitenin kolaylığına rağmen sosyalliğine bulaşmamış olma hali, kurslar... Bu sene devlet usulleri, konservatuvar disiplini, kantin, okulda boş saatlerin özgürlüğü, yol, trafik, kalabalık, sitedeki bir eli telefon çocuklar, telefon, oyun, abur cubur, haftada 50 TL harçlık, terapilerim...

Yazı kursumu uyum sağlayamıyorum. Ne yazacağımı bilmiyorum. Kalem oynatır oynatmaz korkunç şeyler yazmaya başlıyorum. Başka, bambaşka şeyler yazmak istiyorum. Para veriyorum bu kursa. Ne yapıyorum ben?!

Babama mesaj yazıp zam mı istesem? Yıllardır onu arama sebebim sadece paraydı. Hepimiz alıştığımız buna. Her para yolladığında, zam yaptığında bu bana nasıl geri dönüyordu peki? Epeydir her ay hesabıma yatırdığı miktar ile yetiniyor, ay sonu parasız kaldığımda aybaşını bekliyorum. “Arabanın servis ücreti sürpriz oldu, sen karşılar mısın?” Son para isteğim buydu. Geçen sene. Özlemiştir belki hem bana kıyamadığını söylemeyi hem de fırsat bulmuşken hiçbir şey başaramadığımı, kendi paramı kazanamadığımı hatırlatıp, herhangi bir uyumsuzluğumda yardımı derhal bırakacağına dair gözlerimi dolduran konuşmalar yapmayı! Sesini duyunca nasıl tepki veririm acaba? Babamı düşününce ıssız ovaların bir kenarına yerleşmiş kocaman kayalardan bir tanesinin yüzü onun yüzüne dönüşüyor. O kocaman gri bir kaya. Ben küçük ve güçsüz bir solucan. Çocuksu bir romantiklik içinde yakalayıp yakalayıp kesemde biriktirmiş olduğum ötesi berisi kırılmış tatlı anı parçacıklarının üzerimdeki etkisi soğumaya başladı. Asla onlardan bağımsız bir birey olmayı başaramadım. Bunun için onlar da ben de suçladım beni. Neden bir şey olamadım ben? Birisi?

Maaşımın %70'i vergiymiş, bu yüzden fabrikada asgari ücretle çalışıyor görünmeliymişim. Öyle demişti geçen sene. 10.000 yazsalar, 7000 vergi ödermiş! “Sisteme karşı hiçbir geçerliliğim yok baba. Hiç olmazsa fabrikada düzgün bir maaşla çalışıyor göstersen beni,” demiştim.

İnternette bakıyorum. Verginet'e göre maaşım 10.000 TL olsa net elime geçecek miktar 7.369 TL. Yani babam yalan söylemiş bana, yine! Ben, hep olduğu gibi, babamın sözünü araştırıp gerçeği öğrenememenin basiretsizliği ve bilmemenin ağırlığı altında ezilmiş, çaresiz kalıp susmuştum. Maaşımı asgari ücret olması en doğrusu olmalıymış! Hiçbir şey bilmiyorum, çalışmıyorum, havadan para geliyor, sus Çağla! Açıp interneti bakmamışım bile. Bağlanmış gibi.

31 Ekim 2019

Saçmalıyorum. Ben hep saçmalarım. Uydururum. Hayal dünyam çok geniş benim.

Yıllar önce Ankara'da, Vazah ve kızıyla birlikte köpeğim Darma'ya bir komut öğretmiştik: Yamaşı. Anlamı şuydu, her ne yapıyorsan derhal bırak, içeri git ve orada kal! Böyle uzun anlamı olan bir şeyi bir köpeğe öğretemeyeceğimi savunmuştu Vazah.

“Hayır, öğretebiliriz. Çok kolay,” demiştim.

“Nasıl,” diye sormuştu.

“Birkaç kişi birlikte yapmalıyız. Tek başına olmaz.”

Kızı da katılmıştı bize. “Şimdi,” dediğim an üçümüz birden tekli koltukta rahatça yayılmış yatan Darma’nın başına üşüşüp hiç susmadan kulağına doğru “Yamaşı. Yamaşı. Yamaşı.” diyecektik, planım buydu. Darma bir süre sonra, illallah dercesine iç çekerek kalkıp içerdeki odaya gidecekti. Başına toplanıp heyecanla, “Yamaşı,” diye bağırmaya başladığımızda önce ayağa kalkmış, ne olduğunu anlamaya çalışmış, sonra bıkarak koltuktan atlayıp arka odalardan birine gidip yatmıştı. Gün içerisinde defalarca yapmıştık bunu. Birkaç gün içinde Darma, “Yamaşı,” komutunu duyar duymaz her ne yapıyor olursa olsun hızla bırakıp ortamı terk etmeye başlamıştı. Bunu eve gelen arkadaşlarımıza gururla sahneliyorduk, “Darma, yamaşı!” Herkes şaşıırıyordu. Ben de onların şaşıırmasına.

“Uyduruyorsun.” “Saçmalama!” “Sen hep uydurursun zaten!” “Hayal gücü fazla bunun!” “Hayal dünyasında yaşıyorsun sen!” “SAÇMALAMA!”

Bu cümleleri duyarak büyüdüm. En çok annemden. Sonra babamdan. Kardeşimden de duyarım, direkt az, dolaylı bolca.

Seansa başladığımızda suçluluk ve utançtan kahrolmuş haldeyim.

“Ben bunların hepsini uydurmuş olmalıyım. Hatırladığım anılarda onlar bambaşka insanlar. Beni teselli eden, güldüren, benimle oyunlar oynayan kuzenlerim... Körebe oynardık, başımı çarpardım gerçi. Bir kere, hatırlıyorum, bir kutuyu televizyon yapmıştık önünü yırtıp, içeriğini zerre hatırlamadığım programlar sunmuştuk, eğlenmiştik. Batı, annen seni görmüyor, bana zarar veriyorsun deyip uzak durabilirsin, demişti. Adatepe’yi aramıştı, telefon çeksin diye 70 cm derinliğindeki taş duvarın dışına doğru uzanarak konuşmuştum onunla. Doğu, İstanbul’da sahilde bir kafede kahve içerken, Fethiyeliler ısrarcı insanlar, uzak durmakta yarar var, demişti. Beni anlıyordu onlar. Yazarken geldi hep bunlar. Aslında onlar iyi. Ben uydurdum hepsini. Onlar hep beni normale çağıran kişilerdi. Ben hep deli gibiydim. Öyle ortalıkta, saçma sapan. Onların değil benim suçum bu. Belki de sadece babamdı. Ama babam da kötü olamaz! O da olamaz!”

“Bedenine bak Çağla. Ne hissediyorsun?”

Yanaklarım yanıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kasıklarım da dolaşan bir ağrı var.

Sen uyduruyorsun... Senin hayal gücün... Saçmalama... sürekli bunları duyuyorum. Belki babamla yaşadıklarım yüzünden hayatımdaki bütün erkekleri onun gibi görüyordum. Ama... babam... Babacığım... Babaaa, diye ağlamak istiyorum. Evet, tabii, hep hatırlamış olduğum gerçekliğimiz de çelişkilerle dolu. Asla toplumsal bir kimliğim olması desteklenmedi. Güya istendi ama içeride hep

yapamayacağım söylendi, oraya giden yollara çok zor dendi, gülündü, sessizce, alayla, fikirlerim hep komikti, saçmaydı, imkansızdı. Ben çocukça onları ikna etmeye çalışırken geldiğim aşamalar bir bir eriyip akıp gidiyordu üzerimden. Doğru, babam bana çok fazla yalan söyledi. Olur olmadık yerlerde de gülerdi. Kafam karışırdı. Yine de...

Saçmalıyorum ben. Bunlar hep benim hayal ürünü. Ben hastayım. Yamaşı Çağla, yamaşı!

“Kaç yaşındasın Çağla? Bunları söyleyen sen kaç yaşındasın?”

“15.”

“Evet. Bunları ancak 15 yaşlarında biri söyler. Şimdi, şu andaki halinle düşün. Uyduruyor musun?”

“Belki. Hayır. Evet. Bilmiyorum.”

“Hayal gücün çok geniş değil mi?”

“Evet. Evet.”

“Peki neden bunları kurdu o güçlü hayal gücü? Neden başka hikayeler anlatmadın?”

“Neden?”

“Sen çok mu bayılarak anlatıyorsun bunları?”

“Hayır! Başka, bambaşka şeyler anlatmak istiyorum ben. Yazılarım. Çocuklara yazabilmek istiyorum. Doğayı anlatmak. Yapamıyorum. Bunları mı yazacağım? Yapamıyorum. İstesem de başka hiçbir şey yazamıyorum. Hep bunlar çıkıyor...”

“Bunlar seni esir almış gibi mi?”

“Evet.”

“Gördüğüm kadarıyla nemfoman filan değilsin.”

“Çok sevgilim oldu.”

“Nasıl? Bir haftada 5 kişiyle birlikte oldun mu mesela?”

“Hayır. Birlikte olduğum herkeste duygusal bir arayışım oldu. Yine de... Her şey oldum ben. Çaresiz kız çocuğu, vahşi, uysal, fahişe... İğrenç, korkunç şeyler. Kendimden iğreniyorum. İnsanlar benden uzaklaşmakta haklılar. Çok çok yalnızım ben.”

Bayramoğlu’nu hatırlıyorum. Kalabalık. Aile. Çocuklar koşturuyor. Küçük bir langırt alınmış. Oynuyoruz. Parlak plastik bir saha. Parlak figürler hızlıca dönüyor çubukların üzerinde. Ben... oynamıyorum. “Oynamak istemiyorum.” Doğru ilgili, bana yaklaşıyor, “Neden?” Kolunu omuzlarıma doluyor.

Ben... ben çıplağım.

“Sen ne istiyorsun?”

Ben giyinmek istiyorum. Bir şeyler getiriyorlar. Tülden bir şeyler. “Bunu giy,” diyorlar. “Hayır,” diyorum. Ailenin erkeklerinin ilgisi akıyor üzerime. Omzuma atılan kollar, önce babam, sonra amcam, sonra Doğu... sırayla beni içeri, arka odalara götürüyorlar. “Gel bakalım, içeride konuşalım. Neyin var bak bir bakalım...”

Bunlar olamayacak kadar saçma. Saçma. Saçmalıyorsun Çağla!

“Anne, annee... Bak bana, çıplak mıyım, değil miyim anne?”

“Saçmalama Çağla.”

Batı da bana “Annen seni görmüyor Çağla” dememiş miydi?

Yine o çılgılık, böğrümünden kopup gırtlığımdan dışarı fırlıyor. “Kendine gel!” Kendime?

Kendimden çıkmak istiyorum ben. Etrafımda iç dünyamla uyuşmayan sözler uçuşuyor. Ben yanılsım. Saçmalıyorum. Hep saçmalarım. Annemle yengemin yüzleri domuz suratlarına dönüşüyor.

Kendimden geçiyorum. Kendimden geçip çıkıp uzaklaşıyorum. Bedenim terkedilmişçesine bırakıyor kendini, bayılmış gibi, bez bebek gibi.

Bir sürü el beni tutup havaya kaldırıyor. Geniş bir odadayız. Beni havada taşıyorlar. Anlamadığım dilde bir şeyler anons tonunda bağırılıyor. Latince gibi. Bedenimi sırt üstü bir şeyin üzerine yatırıyorlar. Her yerimi inceliyorlar. Biraz öteden izliyorum ben. Ne yapıyorlar bana? Doktor mu bunlar? Neden her yerimi inceliyorlar? Fotoğraf çekiyorlar. Çok sıkılıyor. Bakmak istemiyorum. Annemi, yengemi arıyorum salonda. Salon çok büyük, şaşıyorum. Sonunda görüyorum onları. İşte o sırada yüzleri domuza dönüşüyor. Çok çok çirkinleşiyorlar. Ah, ne saçma. Saçma. Saçmalıyorum. Hep yaptığım gibi!

“Hedef resme dön Çağla.”

Hedef resim neydi ki? Ah evet, duvara dayanmış sırtım. Doğu’yla sevişiyorum. Amcam koltukta oturmuş mastürbasyon yapıyor. Neden bu kadar gerçek? O sahneyi uydurmuş olabilir miyim? Uydursam da neden kuzenim? Neden amcam? Uydurmak istesem neden etrafta gördüğüm hoş bir delikanlıyla seviştiğimi uydurmuyorum? Neden 45 yaşında böyle bir sahne görüp bula bula hayatım boyunca başı sonu, orası burası eksik anılarımın kahramanları olarak aile bireylerimi görüp duruyorum? NEDEN?!...

Kendime olan inancımı ve hatırlamayı bıraktığım zaman aralıkları çok karışık. Utanç en güçlü duygu. Sonra öfke, nefret, iğrenme. Ama en çok UTANÇ. Hepsi bana dönüyor bu duyguların. Herkes bunun için elbirliği etmiş. Tek kurban var hep: Ben. Ben kimim ki: Hiç. Tüm aileyi kurtarmak için tek bir kurban, BEN, karar verilmiş, seçilmişim, BEN. İsyan etmeye devam etseydim, üzerime çalışılmasaymış belki de öldürülmem gerekecekti. Hayatta kalmam için seçilmiş ve işlenmişim. Yaşamamı istemişler. Seçilmiş olduğuma dair saçma bir fikir karışıp duruyor düşüncelerimin arasına.

Ölmem büyük risk oluşturunurdu. Sırf bu yüzden yaşadım belki. Muhteşem oyuncak büyüdükçe tehlikeli olmaya başladı. Bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Everest ailesinin itibarını korumak adına bedenimden sonra ruhumu da almalı, çalmalı, kontrol edebilmeliydiler. Komutların uzunluğu, benim onları alabilmem, planın başarısı hep ben seçilmiş olduğum için!

2 Kasım 2019, Salzburg, Avusturya

Dün akşam çocuğumla birlikte Salzburg’a geldik. Holiday Inn adlı küçük, ekonomik ve konforlu bir oteldeyiz. Babamın parası nelere kadir. Geçen sene aldığım Avrupa vizesi olmasa onunla iletişime geçmeden, patronumdan yazılı izin belgesi almadan vize bile alamıyorum!

Televizyon seyrederek uyuyakaldık. Evden çok uzakta, bembeyaz yumuşacık yatağımızda, huzur içinde. Sabah çocuğum ellerini Hindistan’da öğrendiği şükür pozisyonuna getirip mutluluktan uçana dek çeşit çeşit donut, şekerli her şey ve sıcak çikolata ile kahvaltı etti. Avrupa’nın kahvaltı anlayışı inanılmaz! Hamur, şeker, yağ.

Sandım ki kahvaltı sonrası solfej çalışmamız güzel ve kolay geçecek. Nerdeeee! Onca şekerden sonra hem de, saçmayım. Sağlıklı beslenme takıntımın yerinde yeller esiyor. Çocuğumu mutlu etmekle şımartmak arasında sıkışıp kalmışım. Menetmekle, ihtiyaç ve gerekliliklerden ibaret bir yaşamın akıllıca oluşturulmuş sınırlarına sadık kalabilmek arasında çaresizce koşturuyorum zihnimde. Hak etmeden hiçbir şey yok bundan sonra: Yaşamımızın üzerine asmak istiyorum bu cümleyi!

Vurdulu kırdılı fırlatmalı tatsız bir saatin sonunda notaları ortadan kaldırdım.

“Bu şekilde gidecekse konservatuvardan atılırsın,” diyerek yatakla duvar arasına uzatıp önüme set yaptığı bacaklarını tutup indirerek geçtim.

Kendini yere atıp, “Beni düşürdün. Beni düşürdün. Az önce elime vurdun, şimdi de beni düşürdün,” dedi öfkeyle.

Vuruşları parmağıyla masaya dokunarak yapması yeterliyken elini sertçe masaya indiriyordu, elini masaya vurmadan yakalamak için hızla uzattığım elim elinin üzerine inmişti. Ne benim davranışım muhteşemdi ne de onun abarttığı gibiydi.

Öfkeden kuduruyordum, “Bir sayfa ödev için yapmadığın saygısızlık kalmadı, yeter, yeter, yeter...”

Çalışma yapılmadı. Neşeyle zaferini kutladı çocuğum. Ne işimiz var bizim Salzburg’da? Otelden ayrıldık. Eskiden kilise olan ikinci otelimize doğru yürümeye başladık. Önden gidiyor, duymazlıktan geliyor. Yol kenarındaki duraklardan birine çöktüm ve aramızdaki bu durum çözülene kadar kalkmayacağımı söyledim. Özür dilemek, zor olsa da yapmam gereken ilk şeydi. Ancak sonra konuşabileceğimizi biliyordum.

“Eline vurmak istememiştim. Tutmaktı niyetim. Özür dilerim.” Sabır, binlerce sabır baloncuğu. Az sonra ikinci el plak satan bir dkkandayız. Harika plaklar alıyoruz. Sonra sessizce yeni otelimize yürüyoruz.

Az sonra Mozart’ın ikinci evini gezeceğiz. Sabah doğduğu evi gezdik, ikincisi büyüdüğü ev. Sonra hep gezmiş Mozart, Viyana, İtalya... Bilge şu anda yemek yediğimiz restoranda Türkçe ödevini yapıyor. Okul zamanı yaptığımız bu hafta sonu kaamağını aralarda telafı edeceğiz diye anlaşmıştık önceden. Neyse ki bu kez yapıyor, restorandayız diye belki ya da Türkçe diye. Akşam “Sound of Music”e biletimiz var.

Dünden beri seansta hatırladıklarım aklımdan çıkmıyor. O deniz manzaralı oda neresiydi peki? Amcamın bana tecavüz ettiği, beni boğazımdan tutup duvara dayadığı, beni seveceksin... dediği. Sultan yengenin, “ağla burada ne için var? Neden geldin? Gelme bir daha buraya,” dediği. Doğu’nun kapıda duran, gözlerini kısmış sessizce beni seyrettiği yer. Neresi olduğunu anlamama daha var. Evlendiği gün olduğundan şüpheleniyorum. Nerede evlenmişti? Fotoğrafları olmalı. İstanbul’a dönünce bulmalıyım.

Çok şey hatırladım seansta ama ne yeri ne zamanı.

Akşam tiyatroya girmeden önce ocuğumla yine atışıyoruz. Telefonunu istiyor. “Türkçe ödevini bitirdim!” Tiyatronun bekleme salonundayız. Veriyorum telefonunu. Yurtdışında olduğumuz için internete bağlanamıyor. şarjı da %4 kalmış.

“Yapacak bir şey yok,” deyip telefonu alıp çantama koyuyorum. Benimkini istiyor. Benimkinin de şarjı %20.

“Olmaz,” diyorum, “Benimkinin de şarjı çok az. Otelin yerini bulmak için gerekli olacak telefonum. Başka şeyler yapalım.”

“Asla.” Gözleri doluyor. Telefon diye sayıklamaya başlıyor. Sonra da bana hakaret sıralamaya. Bir kez daha pişman oluyorum ona akıllı telefon aldığım için. Tiyatronun başlamasına bir saat var. Dışarı ıkıyoruz. Hakaret ve ısrarları artıyor da artıyor.

“Otele gidelim, telefonunu şarj edelim...”

“Haydi gel, yürüyelim.”

“Malsın sen. Mal!”

“Etrafı keşfedelim. Yabancı bir lkedeyiz.”

“Mal. Mal.” Hızlıca yürüyorum. Hakaretlerine devam ederek yanımdan yürüyor.

“şu anda susmazsan bir daha hiçbir zaman telefonun olmayacak. 1 2 3.”

Susuyor. Bir parka giriyoruz. Her yerde dev ağaçlar, su fişkırtan havuzlar, kocaman heykeller, yeşili vurgulayan, heykelleri aydınlatan gizlenmiş ışıklar... Art arda kilise çanları çalıyor. Muhteşem. Dikkatini çekmeye çalışıyorum. Sessizliğini bozar bozma ters, kavgacı ve hakaret dolu Bilge geri geliyor. Sakin kalmak, tek önemli olan bu şu anda. Bir süre sonra dayanamayıp,

“Tek istediğim şu anda susman. Bu şekilde konuşmaman,” diyorum.

“Sarhoşsun sen,” diye diye, ayaklarını yere süre süre yürümeye devam ediyor.

Gösteri için salona girip koltuklara yerleştiğimizde gerginiz. Oyun komik. Umduğum kadar harika bir kukla gösterisi değil. “Sound of Music” olmuş “Voices of Music and Puppets.”

Bilge, “Ya bir tatlı al ya da otele dönelim,” deyince ikinci yarıya girmeden otele dönüyoruz. Yatağa girer girmez sarılıyor, sıkı sıkı. Nasıl da neşeli. Sanki az önce hakaretler eden, bana demediğini bırakmamış çocuk o değil! Uyumak üzere arkasına döndüğünde konuşmaya başlıyorum:

“Seni çok çok seviyorum. Daha önceki okullarda bir tek Türkçe dersin iyiydi ve acaba bu çocuk büyüyünce ne olacak diye kendime sorduğumda bir cevabım yoktu. Şimdiki okulunda bu soru son buldu. İçindeki müziğin ve yeteneğinin uyanışını seyrediyorum. Çalışma olayını bir oturtsak nasıl rahatlayacağız. O zaman göreceğiz o kadar çok şey çözülmüş ki! Çok yol aldık. Biraz daha yolumuz var. İyi bir anne olmak için elimden geleni yapıyorum ama bir sürü de yanlış yapıyorum.”

“Evet, yapıyorsun.”

“Evet. Sanıyorum ki en büyük yanlışlarımdan biri de seni şımartmak. Tuşlu telefonu yeni almıştım. Akıllı telefon almamalıydım. Seni mutlu etmek istiyorum ama şımartıyorum da. Sonra mutlu olmadığını görüyorum. Oysa azla yetinmek, elinde olanla barışık olmak en büyük mutluluk. Yetinerek, çalışarak, hak ederek, az az elde edilen şeylerin değeri...”

Üzerinden uzanıp bakıyorum. Uyumuş. Alnından öpüp kalkıp başucundaki lambayı kapatıyorum. Bugün otelin kilise salonunda mum yaktığımızda düşündüğüm dileği hatırlıyorum: “Çocuğum çalışkan, kibar, düşünceli, yetinmeyi bilen ve mutlu bir insan olsun.”

Ah çocuğum, canım çocuğum. Neden bu haldeyiz? Daha iyi olamaz mıydık sanki? Nasıl bu hale geldik biz?

Belki bir an önce okula yakın bir eve taşınmak doğru bir hareket olacak. Kızıltoprak’taki apartman yapılmış bitmiş. Babam dediği gibi o evi üzerime yapacak mı? Bunun için nasıl bir iletişim kurmamız gerek? O evi satıp istediğim gibi başka bir ev alabilecek miyim? Hayatımız hep havada, köklerimiz rüzgârla savruluyor.

Doğu. Hayatımda ne büyük yer tutmuşsun meğer. Seni ne çok beklemişim ve sonunda senden nefret etmişim.

“Beni sevip sevmediğini anlamam gerekiyordu.”

“Bu şekilde mi Doğu?”

“Beni seviyor musun Çağla?”

Yumruklar atıyorum göğsüne. Öfkeliyim. Bağırıyorum, “Seni sevmek mi? Bunca yıl seni sevmem için ne yaptın ha? Sen bir kuklasın. KUKLA. Babanın kuklasısın. Bir hiçsin sen, HİÇ. Senden nefret ediyorum. Seni sevmek ha! Sevmek ha! Sevsem ne yazar hem. Sevsem ne yazar!”

Amcam beliriyor Doğu’nun arkasından, “Seni sevmediğini söylemişim ben sana.”

Doğu babasını itip içeri gidiyor. Arkasından bağırıyorum,

“Beni niye getirdin buraya ha? Babanın altına sürmek için mi? Niye ha? Sen bir zavallısın. Alçaksın. Hiçsin!”

Neredeydik? Ne zamandı bu?

Aklımda, ruhumda kalmış tek bir kelime var: Sevmiyorum. Defalarca sayıklıyor zihnim bu kelimeyi, sevmiyorum, sevmiyorum, sevmiyorum... Hiçbirinizi sevmiyorum. Hiç sevmiyorum. Bu iç sayıklama az önceki sahneye bağlanıyor. Alaycı bir gülümseme ekleniyor sahneye, içimde büyüyen bir küçümseme. Sevsem ne olacaktı Doğu? Yıllar sonra birdenbire bir cesaret mi gelmişti üzerine? Birden kafa mı tutmuştun babana benim için? Neden? Ne olmuştu?

“Nefes almakta zorlanıyorum.”

Bayramoğlu, yazlık, salondaki masada yatıyorum. Göğsümde, göğüslerimin az yukarısında hissettiğim baskı ve sızı beni bu sahneye götürüyor. Lanet olasıca, yine çıplağım. Sırtüstü yatıyorum masada. “Göğüslerine dikkat edin, onlar zarar görmesin,” diyor, sanırım amcam. Babam olamaz çünkü! Göğüslerimin az yukarısına iki adet yüzeyi yumuşak tırtıklı bir şey bastırılıyor. Alnımda bir sıcaklık var. Bu anıyı hatırladığım günün akşamı çenem kilitlenmişse yeni açılıyormuş gibiydi. O sırada hatırlamadığım bir şey, bedenim bağırıyor, “Ben de varım, bana da yaptılar,” diye. Ağzıma bir şey koymuş olmalılar. Sıkıca ısırıldığım bir şey, çenem kasılmış kasılmış...

Elektrik veriyorlar bana. Kendimi duvardan duvara vurduğum krizlerimden daha güçlü, kasılarak havaya fırlıyorum.

Yengem ve annem korkuyorlar. Amcam, verilen elektriğin çok düşük olduğunu, korkulacak bir şey olmadığını söylüyor.

Doğu'ya içime girmesi söyleniyor. Biraz kararsız yaklaşıyor. O da çıplak. İçime giriyor. Elektrik veriyorlar. Doğu'ya çarparak zıplıyorum. Bedenim acı ve hırpalanmaktan harap halde yığılıyorum masaya. Ortamda midemi bulandıran iğrenilesi bir zevk var. Tekrar tekrar elektrik veriyorlar bana. Bir ara Doğu çıkar gibi oluyor, tekmeleyerek uzaklaştırıyorum onu. Belim çok ağrıyor. Yan dönmek zorundayım. Kalan tüm gücümle debelenerek kurtulup yan dönüp kıvrılıyorum. Biri üzerime bir şey örtüyor. İçeri götürülmemi söylüyor amcam. Beni yavaşça kaldırıp içeri götürüyorlar, giydirip yatırıyor, üstümü örtüyorlar.

Terapistim elektroşok aletinin doktorlar dışında kullanımının yasak olduğunu, böyle bir aleti nasıl edindiklerini anlamadığı söyledi. “Emin misin,” diye sordu. “Eminim,” dedim, “Rengini de hatırlıyorum. Krem rengi. Çocuk eli büyüklüğünde, köşeleri yuvarlak dikdörtgen şeklinde, ya da uzun bir oval, altları kadife gibi bir şeyle kaplı iki parça, kablolarla bir alete bağlıydı. Bu iki parçayı göğsüme koyuyorlardı.

“Belki elden düşme eski bir şey.”

“Evet. Çok eskiydi. Krem rengi. Hafif kirliydi sanki. Annemin titizliğinden kaçmış, demek çıkmayan bir kir, ya da aşınmış.”

Kasanın annemin kullandığı epilasyon cihazının kasası olduğunu sonradan hatırlıyorum. Çarpılmış gibi oluyorum. İnanılmaz şeyler bunlar. Korku, içindeki korku, öylesine büyük, daha da büyüyor.

Annemin yüzünde kıllar çıkardı. Hâlâ çıkıyor mu bilmiyorum. Ben kendimi bildim bileli o her sabah cımbızla yüzündeki kılları aldı. Bir gün eve bir alet getirmişti. Elektrikli bir epilasyon cihazı. Cihazı almanın çok zor olduğunu, sağ olsun bir doktorun yardımıyla alabildiğini söylemişti. Krem rengi bir kasası vardı, ya da pis beyaz. Kasanın önündeki düğmeyi çevirince göstergesindeki ibre hareket ediyor, giden elektriğin voltajını gösteriyordu. Kasaya bağlı cımbızla annem yüzündeki her bir kılı tek tek tutup bekliyor, kökü ölüp kıl serbest kalınca cımbızı bir peçeteye sürüp temizliyordu. Bende bacağımdaki kıllar için denemiştım bir iki kez. Yanlışlıkla bacağıma değerse cıss yakıveriyordu. Yıllarca yüzünü bu aletle cımbızladı annem. “Çok azaldı, bitecek,” diyordu. Ne olduysa sonra yine normal cımbıza döndü. 3-4 yıl önce son gördüm sanırım cımbızla yüzünden kıl aldığını. “Çok az, eskisi gibi değil,” demişti. Çok eskiden sorardım anneme, “Anne neden yüzünde kıllar çıkıyor? Benim de çıkacak mı büyüyünce?” “Hayır,” derdi, “Gençliğimde yanlış bir ilaç tedavisi gördüm. O yüzden çıkıyor benim yüzümdekiler. Sende olmaz.” “Ne tedavisi?” “Sen anlamazsın. Boş ver.”

Seans sırasında, en sevdiğim “Şu anda ne yapmak istiyorsun,” kısmında o kabloları koparıyorum. O aleti bir daha kullanamayacaklarını düşünmeye çabalıyorum terapistimin yardımıyla. Göğsümdeki basınç, göğüslerimin tam üstündeki sancı bir türlü tam geçmiyor. Derin nefes alamıyorum. Çabalıyorum. Birden göğsümün tam ortasında bir baskı hissediyorum. Tam oraya konan, göğsümü ittiren bastıran bir el. Eli itiyorum. El bir daha uzanıp bastırıldığında hayali bir giyotin inip bileğinden

kesiyor eli. El kesilip düşüp yok olurken derin rahat bir nefes alıveriyorum. Şaşkınlıkla uzun zamandır olmadığı kadar derin, ferah birkaç nefes alıp veriyorum.

Oramda bir hareketlilik var, yine. Öyle utanıyorum ki. Alnımda, yanaklarımda bir ısınma.

“Şimdi ne fark ediyorsun?”

Bilge 3-4 yaşlarındayken, arkadaşım Nalan’ın evine yemeğe gitmiştik. Aile dizimlerinde öğrendiğim baba tacizi yüzünden sık sık öfke nöbetlerine kapılıyordum. Haftanın 5 günü regl gibi kanıyordum. Mor Çatı’ya yazıp duruyordum, hatta gitmiştım. Hiçbir şey hatırlamadığımı söylediğimde, 2 sene boyunca devlete bağlı bir kurumda terapiye gitmemi, sonunda heyet raporu alabilirsem de dava açabileceğimi söylemişlerdi. Dava! Tabii ki hemen Doğu’yu aramıştım. Konuşmak istediğimi söylemiştim. Çocuğum, Nalan’ın evinde onun oğlu ile oynarken ben aşağı inip sokakta Doğu’yla buluşmuştım. Öfke ve çaresizlikle alev alev yanıyordum.

“Sen hatırlıyor musun Çağla?” diye sormuştu Doğu.

“Hayır. Sadece birkaç an var. Beni hep rahatsız etmiş olan anlar.”

“Ne gibi?”

“Biri yıllar önce, geç bir saat diye annem banyoya girmemi istemediğinde kavga etmiştik. Babam odama gelmişti. Üzerimdeki havluyu çekip almıştı. Çırılçıplak kalmıştım. Bana baktığını hatırlıyorum. Çıplak vücudumu seyrettiğini. Sonrası yok. Bir de yıllar önce sevgilimle Bodrum’a gitmiştik. Annemle babamı kaldıkları otelde ziyaret etmiştik. Sevgilimle tam denize atlayacakken dönüp babama bakmıştım. Öyle şehvetle bakıyordu ki hiç unutamadım bunu. Bir babanın kızına bakmayacağı şekilde... Ne oluyor? Beni dinliyor musun Doğu? Ne düşünüyorsun?”

Doğu bir metre yanımdaki yere bakarak dalıp gitmişti. Birden kendine gelmişti, zorlamıştı kendini buna. Kendine has bir baş hareket ettirışı vardır Doğu’nun. Kafasını hafif yana eğerek orada bir şeyden kurtarıp tekrar ortaya getirir gibi. Aklını, zihnine üşüşen bir şeylerden koparıp şimdiye çekip alır gibi.

“Dinliyorum,” demişti, “Çok çok kızdım babana. Bunu düşünüyordum.”

“Babamın hiçbir zaman bana normal bir baba gibi sevecen dokunduğunu hatırlamıyorum. Elini nereye koyacağını bilemez, bir gevşek sarılırdı bana... Hiçbir zaman özgürleşmemi de istemedi. Hep ona bağlı kalayım istiyor. Çocuğum var benim. Bana da bir ev alıp, hatta mirastan payımı verip özgürleştirmesini istiyorum. Terapiye başlayacağım.”

“Hangi terapiye gidersen git, hatırladığını düşündüklerinden asla emin olamazsın Çağla. Seni yalan yanlış şeylere bile inandırabilirler.”

“Ne diyorsun be Doğu! Zaten şu andaki halimle bir şeyler yalan yanlış. Daha fazla yalan yanlış nasıl olabilir ki! Gideceğim. Ne olursa olsun bilmem lazım.”

“Bununla yaşayabilir misin? Hep bu şekilde bilinen biri olacaksın o zaman. Her yerde, her zaman.”

“Ben zaten bununla yaşıyorum. Halime baksana. Berbat durumdayım. İçimde beni mahfeden bir şeyler var. Bundan kurtulmak, hakkımı almak istiyorum.”

“Everest ailesini yok edersin Çağla.”

“Everest ailesini mi? Neden? Bunun sizinle ne ilgisi var? Bu babamla ilgili. Babam ve ben.”

Gözleri kısık Doğu. Bir parçacık gevşemiş Doğu.

“Fark etmez. Soyadlarımız aynı. Birimizin adı kötüye çıkarsa hepimiz her şeyi kaybederiz.”

“Öyle mi olur?”

“Her şeyi kaybetmek ister misin?”

“Benim zaten bir şeyim yok Doğu.”

“Aldığın para var. Yaşadığın ev, çocuğunun okulu... Sana kalacak miras. Hepsini kaybetmeye hazır mısın?”

Göz göze olmaya ve kısık bakışlarına dayanamayıp başımı eğdiğimi, zayıflayan sesimle, “Hayır,” dediğimi hatırlıyorum. Sonrası sessizlik gibi. Hep birlikte Doğuların evinde bir görüşmemizde Doğu sehpanın yanında yere oturmuş Bilge ile resim çizmişti. Karısı Sümeyye, “Kendi oğluyla bile bu kadar ilgilenmiyor. Bırak birlikte resim çizmeyi...” demişti şaşkın şaşkın. O akşam da Doğu Bilge’ye hediye getirmişti. Kaldırımdaki konuşmadan sonra hediyesini vermesi için birlikte yukarı çıkmıştık. Asansöre bindiğimizi hatırlıyorum. Yanlışlıkla bir üst kata çıktığımızı... Asansöre binip düğmeye bastığımız andan, arkadaşım Nalan’ın sesini duyup bir alt kata indiğimiz ana kadar olan kısım yıllarca bomboştur. İri cüsseli, kısık gözlü, takım elbiseli kuzenim asansörde karşımda, düğmeye basıyoruz ve yokluk... O asansörde ne olmuştu da öyle boştu orası?

Orayı, dedim terapistime, orada ne olduğunu bilmek istiyorum.

Eliyle göğsümün ortasından iterek asansörün duvarına dayıyor beni. Diğer eliyle oramı okşuyor. Hızlıca giysilerimin içini buluyor, sanki kendi mekânı, parmaklarımı içime sokuyor. Öyle hızlı ve iş bilir ki anında geliyorum. Ağzımı kapatıyor. Elini hiçbir şey yapmadan orada tutmaya devam ediyor. Zevk alıyorum bundan. Öyle çok zevk alıyorum ki çıldıracağım sanki. Koca gövdesini bedenime bastırıyor. Ateşler içinde yanıyorum. Utanç ve zevk ile çarpılmış haldeyim. Takım elbisesinin hışırtısı eşliğinde tahrik olmuş bedenlerimizi bastırıyoruz birbirine. “Çağla,” diye inliyor. Çılgınca sevişmeye hazırız. Bir şey engel oluyor buna. Arkadaşım Nalan’ın sesini duyuyorum uzaktan. Apartman kapısının zilini basmıştık içeri girebilmek için. Merak etmiş olmalı. Toparlanıyoruz hızlıca. Doğru katı söylüyor seslenerek Nalan. Sesi merdivenlerden yankılanarak ulaşıyor kulaklarıma. Doğu, kaçınıcı kat, diye sesleniyor. Nalan yanıtlıyor. Ben yok gibiyim. Oysa biliyordum katı, daha bir saat önce çıkmıştım, yeni inmiştim. Doğru kata iniyoruz. Nalan’ın gülümsemesi, mutfığa gidip çıkıyor, seslenerek konuşuyor, gelip Doğu’yla el sıkışıyor, onu içeri davet ediyor. Doğu girmiyor, Bilge’ye hediyesini

veriyor. Hediye paketi girişte yırtılıyor. Örümcek adam maskesi. Bilge istemişti. Birkaç gün sonra “Plastik soluyorsun onu takınca,” deyip kısa sürede ortalıktan yok etmiştim maskeyi.

Nalan, Doğu’yu içeri davet ediyor. Doğu kibarca reddediyor ve gidiyor. Ve ben Nalan’a hiçbir şey anlatmıyorum. Hatırlamıyorum. Ruh gibiyim. Kendime gelmek için çabalıyorum. Nalan mutfakta yemek hazırlarken aralık balkon kapısının yanına bana bir sandalye çekiyor. Sen buraya otur, diyor bana. Oturup sigara sarıp içiyorum. Tütün kesemi koyduğum ünitenin raflarında bir sürü abur cubur var. İnandığım şeyler devreye giriyor. Abur cubur hakkında konuşuyoruz.

“Evde görsün, dışarıda aramasın istiyorum,” diyor Nalan. Düşünüyorum. Zihnim çok bulanık. Bir şey savunacak halde değilim. Yemek masasına geçiyoruz. Eski eşlerini anlatıyor Nalan. Ayrı olduğumuz çocuklarımızın babalarından bahsediyoruz, bize nasıl köstek olduklarından, çocuklar üzerindeki etkilerinden. Luka’nın fotoğrafını gösteriyor bana. Bir sevgilisi olduğunu ilk defa duyuyorum sanki. Biliyormuşum gibi davranıyor. Arkadaşımı keşif yolculuğunda kaybolurken üzerimdeki yabancılaşmayı, tedirginliği atıyorum.

Bir türlü devlet hastanelerinden birinde bir terapist arayamıyorum. Bana deli tanısı koyup hastaneye yatırılır diye bir korkum var. Zamanla kaybolup gidiyor isyanım. Bu arada babam harçlığıma zam yapıyor.

Doğu Nalan’ı unutmamıştır. Ne zaman bir arkadaşım desem, “Nalan mı?” diye sorar. Şaşıyorum. Unutmadığımdan, ona anlattığımdan ya da onun bir şeyler sezdiğinden mi şüphelenirdi? Kapıda el sıkışıp tanıştıklarını hatırlıyorum. Evini öğrendiğine göre ya Doğu Nalan’ı daha sonra ziyaret ederse! Ettiyse!

“Sadece senin zevk alman için, senin için bir şey yapmış olması sana nasıl hissettiriyor?”

“Çok zevk aldığımı hatırlıyorum. Bu çok utanç verici. Böyle olsa da hâlâ tahrik oluyorum.”

“Şimdi anladın mı seni nasıl kontrol etmeyi başardıklarını?”

Doğu’nun sıcaklığını ve kocaman gövdesini, göğsüme yaptığı baskıyı hâlâ bedenimde hissediyorum. Yine rahat nefes alamıyorum.

Eski manastırın yüksek penceresinin pervazına dirseklerimi yerleştirmiş dışarıyı seyre diyorum. Salzburg insanı, tüm o kötü beslenmeye rağmen yine de bizim insanımızdan daha sağlıklı görünüyor. Her yerde sakinlik, huzur, tarihle ve sanatla işlenmiş bir doku. Yükselen sesler Almancanın sert köşelerini eriten bir keyif saçıyor etrafa.

Her zaman bir iradem olmuş. İsyan ediyormuşum. Büyüdükçe, güçlendikçe sürekli isyan ettim. Bir kısmı şuursuzca bilinçli bir kısmı unutulmuş olaylar sırasında.

Babasıyla yaşadıklarını normal sanarak büyüyen küçük bir kız çocuğuyken, amcam devreye girince gizliliği, yanlış, çirkinliği, amcamla birlikte iğrençleşen babamı görmüştüm. Birlikte beni nereye götürüyorlardı bilmiyorum ama o damda intihar etmeyi düşündüğümde hâlâ çok küçüktüm. En fazla beş altı.

Sonra Bayramoğlu'nda işler daha korkunç bir hal aldı. Bağıra çağıra krizler geçirmeye başladım. O zaman korkmaya başlamış olmalı. Sonra Doğu'nun devreye girmesiyle ve birlikte kaçma umuduyla durularak beklediğim yıllar boyunca ortalık yatışmış olmalı. Ama ben durmamışım. Doğu'nun lastik bir varlık olduğunu, kukla gibi yönetildiğini anlayınca yine delirmişim. İşte o zaman tüm aile bir araya gelmiş olmalı. Küçük fahişeyi dize getirmek için (dizlerimdeki kıkırdak aşınması, liseden beri devam eden diz ağrılarım bundan mı?), ellerini bağlamak (bileklerimdeki zayıflık, ağrılar), daha fazla ileri gitmesini engelleyecek itip kakmalar, telkinler, amcamın ilmini ilerletme sevdasıyla geliştirdiği uygulamalar (küçüklüğümde beri üzerime abanan ağır gövdelerin üzerine bir de annemin epilasyon cihazından devşirme elektroşok tedavileri... göğsümdeki sancılar, nefessiz kalmalar), tıbbın alt batın dediği bölgedeki ağrı, sızı, sancı ve kanamaları zevke dönüştürerek beni utanca boğup kapatarak, zihnimi bulandıran telkinler ile etrafımı sararak... beni yok etmişler. Ne çok uğraşmaları gerekmiş. Tek bir sebebi vardı tüm bu uğraşların, demir gibi güçlü bir iradem ve karşı koyuşum vardı. Bunu yok etmek zorundaydılar. Belleğimi çalmayı başardılar ama iradem hep oradaydı, hep.

“Belki de aramızdaki tek iyi insan sendin,” demişti Batı. Belki de Batı. Anlayamamıştım, şaşırmıştım o zamanlar. Aklımı karıştırmıştı bu sözü. Hamileyken Galatasaray üniversitesine Doğu'yu görmeye götürmüştü beni, etrafımızda insanlar vardı. “Ben hep ağlardım. Sen hep beni teselli ederdin,” demişti bir de. “Neden ki?” Batı ve Doğu birbirlerine bakmışlardı. Anlayamıyordum bir türlü. Bende bir sorun olduğunu hissediyordum her zaman. Utanıyor, susuyordum. Onlar nasıl rahat, güvenliydiler. Ben...

Bugün belleğim geri geliyor. Her hafta iki kez o rahat koltuğa oturup ellerimde o minik titreşim bezelerini sıkı sıkı tutarak her şeyi bir bir hatırlıyorsam, yıllarca bunu arayarak kapı kapı gezdiysem, hayatım sadece şifa bulmak, acıyı dindirmek üzerine bir arayış olduysa hep bu irade sayesindeydi.

Haklıydın anne, ben ne hallerden bugünlere gelmiştim. Hepiniz beni minimuma indirmiş hasbelkader bir hayat yaşayıp ölüp gitmemi bekliyorsunuz. Hepiniz. Hiçbir zaman gerçek bir ailem olmadı benim. Her zaman yalnızdım, yapayalnız. Hâlâ öyleyim. Çocuğumla bir başıma. “Hayatta en önemli şey ailenin bir arada olmasıdır,” der annem sayıklarcasına. Ne zaman söylese bunu, çok anlamsız bulurum, sinirlenirim. Bugün kavıyorum bu sözlerin anlamını. Benim değil sizin ailenizin bir arada olmasıydı önemli olan. Sizin itibarınız, statüleriniz, zenginliğiniz, başarılarınız, bunlardı önemli olan. Ben asla bunlara dahil edilmedim. Paylaşılan maddiyat sadece bana sunulan sus payıydı. Kontrolü elden bırakmadan, beni güçlendirmeden, özgürleştirmeden elbette.

Beni, alışveriş merkezlerinde gezerken gördüğün çalışan neşeli sıradan kadın yaşamlarına yerleştirmeyi ne çok isterdin anne. Ben istemez miydim sence, sıradan, sade, basit bir kadın olmayı, hafif, tatlı yaşamayı? Keşke tek derdim sadece sistemin köleleştirdiği beyaz yakalı sıradan bir vatandaş olmak olsaydı. Ne olurdu sanki! Ne güzel olurdu. Sıradan şikayetlerim olur, yaşar giderdim. Böyle yalnız, kimliksiz, ne olduğu ne olacağı belirsiz, anlaşılmaz, tuhaf garip biri olmazdım o zaman. Biri olurdu, biri, herhangi biri ama ne olursa olsun biri, topluma ait sade bir karakter, sıradan, olağan sosyal sorunlarla daralan, aynı şekilde daralan arkadaşlarıyla dertleşen, toplumsal olarak yabancılaşıp toplumla kendini bulup var eden basit bir insan, bir kişi, sadece biri. Ah, ne olurdu sanki!

Babamla amcamın babası, yani benim hiç tanımadığım dedem doktormuş. Fenerbahçe'deki evimizde, annemlerin odasında çok çekmeceli bir dolap vardı. En çok ilgimi çeken iki çekmecenin birinde fotoğraflar, diğerinde de metal kutular içinde mat cam silindirli metalden şırıngalar vardı. Annemler evde yokken kardeşimle bu şırıngaları çıkarıp oynardık. Anneannemin bahçeye çıktığımızda uzaklaşmamamız için anlattığı kaçırılıp sakat bırakılan ve dilencilik yaptırılan çocuklarla ilgili hikayesinden etkilenerек oyuncak bebeklerimi kaçırrır, içine su doldurduğumuz şırıngalarla iğne yapardık onlara. Bebekler her yerinden sıvı sızdırırdı. Altlarını bağlar, üstlerini değiştirir, iğne yaptığımız yerlere oje sürüp yara bantları yapıştırırdık. Salondaki şöminenin önünde duran pirinç kürek maşa setinden aldıklarımızla yerde bir kapağı açar gibi yapar, oradan aşağıya yeraltında gizli bir salona indirirdik bebekleri. Oyunları hep ben kurar, hikayelerle donatırdım. Kardeşime de sıkılmasın diye ona uygun bir şeyler bulmaya çalışırdım. Bu konuda zorlanırdım. Yine de isteyerek katılırdı bu oyunlara.

Belki de o cihaz çok eskiden, doktor dededen kalmıştı. Benim üzerimde kullanıldıktan sonra annem cihazın kasasına uygun cımbız bağlatmıştı. Bilemem.

Anneannem, “Sakin bahçeden dışarı çıkmayın. Sizi kaçırrır, kolunuzu bacağınızı kırar sokakta dilendirirler,” derdi. Göztepe'deki evlerine bırakırdı annem bizi sık sık. Orada kalırdık. Ben de kaçırılmışım belki. Dilendirilmiyordum ama kullanılıyordum. Belki hastanede kaçırılmış, değiştirilmişim. Böyle şeyler düşünürdüm. Bu aile benim öz ailem olamaz derdim kendime. Annemlerin odasındaki dolabın çekmecelerini karıştırıp kanıt arardım.

Bir telefon gelmişti, ben ortaokul veya lisedeydim. Sarhoş sesli bir adam annemi sormuştu. “Aradığımı söylersin.” Annemin tarafından bir akraba olduğunu söyleyip kapatmıştı. Annem kim olduğunu çıkarana kadar baya uğraşmıştı. Babam ayrı ben ayrı zorlamıştık onu. Sarhoş marhoş önemli değildi, annemin gizli sevgilisi, tanımadığım babam olabilirdi o. Böyle düşündüğümü hatırlıyorum. İlginç, babamı sevmiyor muydum ben?!. Gerçekten bir akraba çıkmıştı. Anne tarafından, uzak, tanımadığım biriymiş. Öyle demişlerdi.

4 Kasım 2019, 01:35

Döndük Salzburg'dan. Evdeyiz. Karmakarışığım. Yorgunum. Zar zor toparlayabildiğim iyimserliğim eriyip gidiyor hücre hücre içimde.

Ortaokulum Özel Eyüboğlu Anadolu Lisesi, Ümraniye'ye taşınmadan önce Kadıköy'deydi. Bir grup çocuk beni oyunlarına almıştı. Bir kişiye ihtiyaçları vardı. Kişi. En kişi olmayan, arkadaşsız ben, sadece oyunlarındaki eksik kişiyi tamamlamak için var oluvermiştim. Dostluklarınsa asla sızamamıştım. Derslerini, sınavlarını nasıl da ciddiye alırlardı. Bana göre notların hiçbir önemi yoktu, ne diye moralimizi bozacaktık ki. “Amaaan sen de! Polyanna mısın bel!” demişti aralarından biri. Polyanna'yı biliyordum. Anneannem sağ olsun. Susmuş, yerin dibine geçmiş, kapanmıştım. Beni seven kimse yoktu okulda. İyimserlik benim koltuk değneklerimdi. Yaralı benliğimi ayakta tutmak için yaslandığım, görüldü mü ne yapacağımı, nereye saklayacağımı bilemediğim koltuk değneklerim.

Yalandan bir dünyada kendim sandığım azıcık bir bene alışığım ben. Alışmak, kaldırabilmek, taşıyabilmek, tüm bunlar bana öyle yavan, öyle küçük geliyor ki. Hele hele düşük bir nota üzölmek!

“Dayanamıyorum artık,” diyor içimden yaraları inim inim sızlayan bir ses. Tokadı yapıştırıyorum ona anında.

“Neye dayanamıyorsun sen ha?” diye bağıriyorum içime doğru, “Bu kadarcık halimle şu dünyada var olmaya çalışmanın ne demek olduğu hakkında zerre fikrin var mı senin, HA? Dayanamıyormuş! Onlar senin ağzına sıçmış, sen de benim mi sıçacaksın? Ben, yer kabuğunda çaresizce biri olmaya çalışarak günleri kovalıyorum. Ya sen? Vızıltı yapma. Kes sesini, otur aşağı, işimi zorlaştırma da ben de çabalarımaya geri döneyim. Hiç olmazsa gülümseyebileyim!”

“Yerlerde sürünüyor olman gerekirdi ama bir şekilde hayatta kalmış, yaşamayı başarmışsın,” demişti terapistim son seansımızda. Bir ruh ne kadar yerlerde sürünmeye dayanabilir ki! Her şey bir yere kadar! Ben yer ile bütünleşmişim, yerin yüzeyinde sertleşip kabuklaşmışım. Ayakta gördüğünüz, yaşıyor görünen ben, yerden kazıyıp dikeltip önünüze sürdüğüm uyumsuz fani sadece bir levha. Çağla kim? Neyim ben? İnsan olmak ne demek?

Cafer, önümüzdeki hafta gelme niyetindeymiş. Böyle yazmış. Niyet? Beslemezsem kuruyup gidecek ufacak bir tohum. Sula beni diyor yani, sula niyetimi de geleyim. Ne halim var ne inancım ne de herhangi bir şeye ufacak bir isteğim. Ben... Ben Doğu ile o küçücük asansöre kapalı kalmış gibiyim.

Nalan'ın sesi gittikçe uzaklaşıyor. Altımda cılız bir cinsel arzu. Yaşamı anlamsızlaştıran saçma, anlamsız bir motivasyon. Azalmış. Azalıyor. Şükür.

Ya çocuğum? Yaşamımı idame ettirmem için en büyük motivasyonum olan canım çocuğumun neşesi bile hakaret ve kafa tutuşları gibi sinirlendiriyor beni bugün. Onu şımarttığımı düşünerek neyi nasıl düzeltebileceğimi, ilişkimizi, yaşamımızı nasıl düzenleyeceğimizi bilemiyorum. Kayboldum.

Buldum sanırken kaybolmak...

Yüzümü yerden kaldıramazken, gerçek hikayemin henüz ne kadarını hatırladığımı bile bilemezken ne güvenliğimizden ne geleceğimizden bihaber...

Garson, tütün kesemin üzerindeki Frida'nın yüzünü göstererek "Sana benziyor" diyor, "Gözlerinde hüznün var. Kahve içmez misin? Sana fal bakayım."

Ne kadar cesur konuşuyor benimle. İstemiyorum fal mal, yine de az şekerli bir kahve söylüyorum. Kalamış parkında çay bahçesindeyim. Üzerime çökmüş acı sinyal mi saçıyor etrafa ne?

"Sessiz, sakın yazıyorsun," diyor. 15 senedir kapatmadan bile fal bakarmış, hep çıkarmış.

"Sen görmüş geçirmişsin. Çok üzölmüşsün. Çözmüşsün, çözmüşsün ama ortada kalmışsın. Çözeriz ama," deyip gidiyor. Bu adamı bir yerlerde tanıyorum sanki ama nereden? Hızla geçiyor bu soru aklımdan, duman olup uçup gidiyor.

12:00'deki terapime daha bir saat var. Terapistim, hâlâ bana inanıyor musun? Beni uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir misin? İndirim istediğimde önümüzdeki ay zam yapacağımı söyledi. Bana zam yapmayacak ama indirim de yapmayacak. Değneklerime yaslanıp hak verdim ona. Karavanı satınca vadeli hesaba yatırdığım paradan daha fazla harcamamak için seansları haftada bire düşürmeliyim belki. Terapistimi su istimal etmek istemem. Ne zaman son bulacak terapi ihtiyacım? Göz yaşlarım dünyayla aramda saydam bir duvar. Ben yalan. Dünya yalan. Kim bana neden inansın? Ben bana neden inanayım?

Kulpu çatlak beyaz fincanda geliyor kahvem. Kalbim temizmiş benim. Çok düşünüyormuşum. Bu kadar düşünmemeliymişim! Birileri benden çok faydalanmış ve bana geri hiçbir şey dönmemiş. Üç ay içinde beklediğim olacaktı! Üzerimdeki nazarı almış. Ama bir muska varmış ki, durumumu tam olarak çözmemi engelliyormuş. Bir kâğıt uzatıyor, üzerine ismi numarası.

"Ara beni. Bir sonraki falda o muskayı da çözeriz."

Lanet olsun! Kimsin sen? Tipi neden hiç yabancı gelmiyor?!. Küfretmek istiyorum. Ana avrat sövmek. SÖVMEK.

“Sevmeye değmem,” dedim. Acaba ailemin beni sevdiğini hissedemediğim için mi kendimi sevmeye değer bulmadığımı sordu terapistim. Ellerimin üzerine düşüverdim zihnimde. Üzerimde tiril tiril kırmızı bir elbise, etekleri etrafıma saçılmış, bir sürü büyük yırtmacı var. Saçlarım dağınık, yüzümü kapatacak şekilde önüme dökülmüş. Başımı sallıyorum, ellerimi yere vuruyorum.

“Neden? Neden beni sevmiyorsunuz?” diyorum, “Neden hiçbiriniz beni sevmiyorsunuz?”

“Seni sevebilirler miydi onlar Çağla? Sana bu kadar şey yapıp sonra da seni sevebilirler miydi?”

“Hayır.”

“Hepsi hasta insanlar. Seni sevemezlerdi. Peki bu sen seilmeyi hak etmediğin için mi?”

“Hani filmlerde olur, adam kadını kandırmaya, kullanmaya gidiyordur ama âşık olur ona.”

“Onlar filmlerde olabilir ancak. Onlar sevebilecek durumda değillerdi.”

Öyle yalnızım ki, Doğu’yla ilgili hikâyeyi romantikleştirmeye çalışıyorum.

“Neden durup dururken onu sevip sevmediğimi bilmek istedi?”

“Bunu sana sorduğunda neden babası yanında peki?”

Bilmiyorum.

“Belki de babasına senin onu sevdiğini, onunla severek seviştğini söylemişti. Seni babasına karşı güçlü olmak için kullanmaya çalıştı. Belki aralarında bir iddiaydı bu.”

Kalakalıyorum. Kalbim kırılıyor bin parçaya. Başım önüme düşüyor, “İlk hatırladıklarım asıl doğru olanlar, değil mi?” diyorum.

“Evet. O seçimini çok önce yapmıştı. Sen birlikte kaçmak istediğinde sana ne demişti?”

“Hayır, demişti. Onun bir hayat planı olduğunu, benim ona babasının verdiklerini ve vereceklerini sağlayamayacağımı söylemişti.”

“Hatta, belki en tehlikelileri Doğu, demiştin üstelik.”

“Şimdi anlıyorum, babası haklı çıkmıştı. Onu sevmediğimi söylemiştim. Bu yüzden babasını itip içeri gitmişti.”

“Bu onun babasıyla arasında bir konuydu. Bir güç mücadelesi.”

Yani benim onu sevme ihtimalim olsaydı her şeyin bambaşka olmasını sağlayacak kahraman biri değildi. İçimde yeşerip duran yabani otlar gibi bu romantik düşünceler. Söküp atmaktan ellerim yara içinde. Yeter Çağla, yeter, yapma şunu artık.

Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden birinde öğretim üyesi saygıdeğer Doğu. Yıllarca doktor atanmayı bekledi, sonunda oldu. İsteddiği her şey oldu. Orkestra şefi, müzisyen, başarılı kibar bir akademisyen ve bir hasta ha? Kuzeniyle sevişerek, ona her şeyin yapılmasına göz yumarak, fiilen katılarak büyümüş, belki kendi kızına da aynı şeyleri yapan korkak, lastik bir insan: Doğu.

Ya Batı?

Kardeşim benden uzak durmak, yaklaşmamı önlemek için her şeyi yapıyor. Neden? Ya kardeşim?

“Artık senin kızın olmak istemiyorum baba. Benden aldıklarının karşılığını vereceksin şimdi bana. Ben yaşarken ve sen de yaşarken, bana mirasın yarısını vereceksin. İstedğim evi alacağım. Çocuğum benim istediğim okulda okuyacak, her kararına karışıp parayı keserim diye tehditler savuramayacaksın bana. İstedğimiz her yere gidebileceğiz. Bunların hiçbiri seni zerre ilgilendirmiyor. O parayı vermek zorundasın. Zorunda!”

6 Kasım 2019

Bilge içerdeki odada, pofuduk koltukta ayaklarını uzatmış telefonda oyun oynar, kaliteli kulaklıklarla NeurOptimal'a bağlanmış Grammy ödüllü muhteşem müziği dinlerken, terapistim beni odasına davet ediyor. Bilge NeurOptimal'dayken yaptığımız bu kısa seans dışı sohbetler için çok müteşekkirim. Pazartesi ve cuma günkü seansların arasındaki zaman bazen öyle uzun geliyor ki. Bilge'nin NeurOptimal'a başladıktan sonra ilerleme kaydedip kaydetmediğini konuşuyoruz. Haftada üç-beş gece yatak ısıtırdı. Artık sadece kavga ettiğimizde, belki de haftada bir yaptığını fark ediyorum. Göz kaydırma hareketleri de çok azaldı, neredeyse yok. Dalıp gitmeleri de yok. Dikkat ve konsantrasyon dağınıklığı, çalışmakta zorlanması devam ediyor. Teknolojiye bağımlılık ve saldırganlık artışı var ama. Sabahları hâlâ çok zor uyanıyor... Daha iyi olacak. Hep daha iyi olacak.

Sonra 'ayin' kelimesinin anlamı üzerine konuştuk biraz. Her zaman aynı şekilde uygulanan, herkesin görev ve rollerinin olduğu törenler, inanç ve söz birliği edilmiş bir yaşam biçimi gibi şeylerden bahsediyor Şafak Hanım.

“Yakın geliyor mu?”

Geliyor aslında. Ayin diyerek aileyi gözümde büyüttüğümü düşündüğünü söylüyor. Salzburg'da kaldığımız otelin kilisesindeki İncilleri açıp ilahileri seslendirmiştik Bilge ile. Sesler müthiş yankılanıyor ve mistik bir hava yaratıyordu. Son sabahımızda adamın biri biz tam ayrılmak üzereyken gelip kutsal bir mekânda olduğumuzu, yaptığımızın çok yanlış ve günah olduğunu söyleyene dek iki gün boyunca her fırsatta kiliseye gitmiş, yüksek kubbeye çarpıp yankılanan seslerimizi ilahi söyler gibi şekilden şekle sokarak eğlenmiştik. Kendi ayinlerimizi yaratmış, yaşamıştık. Ayin, bu kadar basit

bir şey de olabilirmiş. Bu kelimeyi büyüterek olanlara yüksek anlamlar yüklememe engel oluyor çalışıyor terapistim.

Kızıltoprak'taki apartmanın inşaatının bittiğini, acaba babamdan o evi üzerime yapmasını istesem mi diye düşündüğümü söylüyorum. “Önce taşın, sonra iste,” diyor. O zaman hiç yapmaz ki!

“Orada yaşamak istemiyorum. Orası ayakaltı, yol geçen hanı gibi. Daha gizli, saklı, sakın bir sokak, güvenli bir noktada bir evi tercih ederim.”

Kızıltoprak'taki ev çıkmaz sokakta.

“Artık seni ziyaret edemezler Çağla. Buna izin vermezsin,” diyor.

İkna olmuyorum. İzin vermeyecek olmam içine düşeceğimiz bir sahneden kaçıp gidebilmemizi sağlayamaz ki. Kötü niyetle orada bulunan “artık görebileceğim” insanların, karşı koyacak bilince sahip olsam bile, evime ayak basma ihtimali çok rahatsız edici.

“Şu andaki eve bile gelmiş olabilirler,” diyorum. Bilge'nin arkası yırtılmış donunu hatırlıyorum. Şaşkınlığımı.

“Öyledir demiyorum ama bunu sen de yapmış olabilirsin,” diyor. Dehşete kapılıyorum anında.

“O zaman başka şeyler de yapmış olabilirim!”

“Hayır. Bunu kendine bir uyarı olarak yapmış olabilirsin. Sana bir şey yapıldığında çok umursamayabiliyorsun. Ama oğluna yapılması düşüncesi seni dehşete düşürüyor. Sana yapılanların ona da yapılması ihtimalini kendine anlatmaya, fark ettirmeye çalışmış olabilirsin.”

Her ne olursa olsun çocuğumun donunu parçalamış olma ihtimali çok çok çirkin.

“Bilge o sabah neşeliydi diye hatırlıyorum. Uzaklaşmak için döndüğünde görmüştüm donunun arkasının parçalandığını, poposu açıktaydı.”

“Bilge'ye zarar verecek bir şey yapmış olsaydın sana gelip söylerdi yaptıklarını.”

“Söyler miydi? Söyler mi?”

“Sen iyi bir insansın Çağla. Senin yaşadıklarını yaşayıp iyi olmayı, her zaman koşulsuz iyi olmayı seçmiş olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Ne demek?”

“Çok büyük bir şey bu. Sen iyi bir insansın.”

“Benim kötü olmak için seçim hakkım, şansım ya da fırsatım olmamış ki!”

“Oldu Çağla. Hep oldu. Ve sen her zaman iyi olmayı seçtin.”

Batı'nın sert sesi yankılanıyor zihnimde, "Belki de aramızdaki tek iyi insan sendin!" Büyük eril Batı sesi, Doğu'nun köşesiz sürünge sesine göre sert bir ses. Gülümsemesiyle kenarları kıvrılır sert sözcüklerinin. Kenarları yıpranmış kartvizitler gibi.

Doğu'nun ise sürtünerek dolaşır sözleri, kulaklarımdan içime içime.

Baran'ın sertliği başkadır. Bana çarpar, uzağa fırlatır beni ve yere dökülür onun sözcükleri.

Baran sözcük sözcük, Batı kağıt kağıt, Doğu cümle cümle geçmişimden kopup bugünüme dokunuyorlar. Ben sessizlik içinde büyüyen bir çığlığım, yazılıp karalanmış parçalanıp buruşturulmuş sayfalarım, çöplükteki defterlerim, ben, kozasından çıkamamış kelebeğim, bir bardak suda can havliyle ağzını açıp açıp dışarıdan oksijen almaya çalışan süs balığıyım, okyanusta kaybolmuş henüz bir kere bile su püskürtemeden karaya vurmuş balınayım. Yaralarım merhemler sürülür, gazlı bezlerle sarılır, dikiş yerlerim sızlar, nefes almakta zorlanırken tüm gücüyle yavrusunu yukarıda tutmaya, kendisinden olabildiğince ayrı yaşatmaya çalışan anneyim. Yaşamak ne zor! Oysa ne kolay olabilirmiş!

Şile... Karadeniz'in girdaplı bir deniz olduğunu söylemişlerdi. Hava da soğuktu zaten. Deniz dalgalı. Boş bir kumsal. Görünmez dip dalgalarının ve gizli korkunç bir girdabın beni içine çekerek yeryüzünden yok edeceğini hayal etmiştim. Annem denize girebileceğimizi söylemişti, babam sadece gülmüştü. Hava tesadüfen soğuk olamazdı. Sonbahardı. Sezonu kapatmış oteller arasında bir otel bulunmuş, ısrarlarla açtırılmıştı. Ailecek bize ait olacak bir salon talebi vardı büyük erkeklerimizin. Bolca para teklif edilmiş olmalı. Niye kazanıyorlardı ki o paraları! Büyük salon eşya doluydu, sandalyeler, masalar. Annem, yengem, kuzenlerim...

Annem ile yengem çok endişeliler, "Olmaz," diyorlar, "Mümkün değil."

Amcam toparlanabileceğini, yapılabileceğini söylüyor. Babam silik, o ne yapıyor? Garsonlar, çalışanlar çağırılıyor. Salonun boşaltılması, belli bir şekilde düzenlenmesi isteniyor.

"Boşaltamayız. Koyacak başka yer yok," deniyor. Her şeyin kenarlara çekilmesi, belli bir şekilde düzenlenmesi isteniyor. Çalışanlar durumdan ve bu tuhaf taleplerden hiç memnun değiller.

Ben sıra sıra dizilmiş sandalyelerin daracık aralarından birine saklanmışım. Saçlarım açık, yüzümü saklıyor bir parça.

"Hadi," diyorum içimden, "Kabul etmeyin. Hatta sorgulayın. Kovun bizi buradan. Hadi."

Sorun çıkmış olmasından dolayı memnunum. Cılız küçük bir umutla, yüzümü çok yukarı kaldırmadan olan bitene göz atıyorum. Tatile gelmişiz güya, amcam yine takım elbiseli.

Demek bizden başka insanların da olduğu sahneleri hiç unutmuyabiliyorum. Buraya kadar hep hatırladığım şeyler. Diğer hatırladıklarımda olduğu gibi yabancılar etkili.

Kovulmuştuk o otelden. Bir de bunu hatırlarım. Belli belirsiz. Bulanık. Çıplaklık ve utanç duygusu karışır araya. Arabalarla İstanbul'a geri dönmüştük. Başka otel aradığımızı da hatırlıyorum aslında. Dönmemiş miydik yoksa? Başı sonu, başka bir anı filan mı karışıyor? Kovulduğumuzu, annemin arabadan, "Zaten çarşafı kirliydi. Duvarları da rutubetten sapsarıydı. Berbat bir yerdi," dediğini hatırlıyorum. Su damlıyordu tavandan, evet, tas koymuştu babam. Amcamların odasıyla bizimkisi arasında bir kapı vardı. Kapıyı açtığımda amcam bol bir donla yatakta oturuyordu. Beni görünce parmağıyla donunun önünü aralamış, pis pis gülmüştü. Yengem görmüş, "Aaaaaa," demiş utangaç utangaç gülmüştü. Amcamın donu sandığımdan da boldu, kapatmak isterken açılmıştı herhalde, öyle olmalıydı.

8 Kasım 2019

Çocuğum ile piyano çalışırken neden bu kadar sabırsızım? Sürekli ara istemesine karşı anlayışsızım. Bir an önce bitsin istiyorum. Benden aldığı enerji ile gittikçe daha çok dalga geçer hale geliyor sanırım. Bugün seansta, neden özellikle piyano çalışırken dayanamıyorum, cümlesine sarılarak kendimi balkona atıp sigara içtiğimi sorguladım. Sabırsızlığımı ve içimde yükselen saldırganlığı çalıştık.

Hedef sahnemin annemin konservatuvar giriş sınavı için çalışmam gereken parçaların listesini yırtıp çöpe attığı andı.

Ortaokuldaydım. Zaman ve yaşım, her zaman olduğu gibi belirsiz. Okulu kırıp Kadıköy'e giderdim. Gördüğüm her müzik aletleri satan dükkâna girer izin isteyip oturup piyano çalardım. Opera pasajında bir müzik dükkânı vardı. Dükkânlardan birinde çalışan bir genç vardı, kıvrıkcık saçlı. Bu çocuk piyano çalışımı duymuş. İyi niyetliydi.

"Seni piyanonun piri bir öğretmene götüreceğim," demişti.

Birkaç arkadaşıyla buluşup Kadıköy'de bir eve gitmiştik. Öğretmen o kadar yaşlıydı ki yüzü buruş buruş bir okyanus, gözleri masmaviydi. Eski siyah bir duvar piyanosu vardı. Çalmıştım. Konservatuvara girmem gerektiğini söylemişti. Girmem gerektiğini! Gülümserken ciddi ve ışıklı bir şekilde sadece kendiydi. Her sözüyle beni usulca yönlendiriyordu. Minik bir kâğıdın üzerine bir isim ve telefon numarası yazmıştı.

"Bu öğretmen seni çalıştırır, konservatuvara da sokar," demişti, "Annen arasın."

Sonra öğretmene gittiğimizde çalarken nelere dikkat edeceğimi anlatmıştı. Hepsini dinlemiştim. Daha çoğunu istiyordum. Ama annem?

Yalvar yakar zorla telefonun yanına sürüklemiş, numarayı çevirmiş, konuşması için telefonu annemin eline tutuşturmuştum. Karşı taraftaki ses annemi canlandırmıştı. Randevulaşmışlardı. İstanbul

Üniversitesi Devlet Konservatuvarı. İlk kez içine giriyordum. Simsiyah giysiler içindeki öğretmeni takip ederek merdivenlerden çıkmış, daracık bir koridordan yürümüştük. Ne gençti ne yaşlı, belki annem yaşlarında. Boş bir oda aramıştı. Koridorun sonunda büyük bir salona girmiştik. Salonun ortasında siyah kuyruklu bir piyano vardı. Türk Marşı'nı çalmıştım. Elimi sırtıma koyuşunu hiç unutmam, yumuşacık sihirli bir değnek dokunmuş sırtımı dikleştirmişti. Ellerimi tutuşumla da ilgilenmişti. İçlerinde portakal olduklarını düşün demişti. Dikkatlice gözlerimin içine bakıp sormuştu, “Günde dört-beş saat çalışman gerekecek. Yapabilir misin?”

Çok mutlu olmuştum. “Evet. Yaparım.”

Başıyla onaylamıştı. Beni onaylamıştı. Sonra anneme dönüp beni düzenli olarak getirip götürmesi ve beklemesi gerekeceğini söylemişti. Annemin ikna olmayacağından çok korkmuştum.

“Evet, tabii,” demişti annem. İnanamayarak bakmıştım ona. Bir türlü güne karar verilememişti nedense. Annem telefonla arayıp haber vereceğini söylemişti. Hoca da programına yeniden bakabileceğini, beni muhakkak çalıştıracağını, okula girebileceğimi söylemişti. Kararlıydı. Kararlıydım. Öğrenci işlerine gidip çalışmam gereken parça listesini almış, bazı parçaların üzerini fosforlu pembe kalemle çizmişti. “Bu parçaları çalışacağız. Notalarını alın,” demişti. Onu çok sevmiştim. Elimden tutacaktı. Tutmuştu bile. O kadarcıkla bile çoşmuştum.

Gözlerimden yaşlar yuvarlanıyor.

Annem kaşları yukarıda, saçları yapılı, sertliği ve bilmişliği ile yanımda yürürken ben havalarda uçuyordum. Mutluluktan. Mutluluktan uçuyordum. Annem de şaşırmış olmalıydı. Ne kadar da kararlıydı öğretmen. Yetenekliydim. Yapabilirdim. Çalışacaktım.

“Çok çalışacağım anne. Göreceksin. Çok çok çok çalışacağım.”

Sessizdi annem. Parçaların yazılı olduğu listeyi elimden alışını hatırlıyorum, çekip almıştı. Sonra da yırtıp yanından geçtiğimiz çöpe fırlatıp atmıştı. Çöpe doğru gitmeye çalışmıştım.

“Yürü,” deyip sertçe çekmişti beni. “Yapamazsın. Her gün o kadar çalışamazsın. Ben de seni getirip götüremem öyle.”

Bunlar hiçbir zaman unutmadığım anılardı. Anneme düşman olmama neden olan sebeplerden bir tanesi. Orada burada ağzımda gevelediğim yarım yamalak öykülerimden biri.

“Ne hissediyorsun?”

Engellenmişlik. Yapmaya çalıştığım her şey yırtılıp çöpe atılıyor. Her şeye hevesle başlıyorum, büyük kocaman bir heyecanla ve kararlılıkla, sonra hepsi azalıyor yavaş yavaş, bir bakıyorum kalmamış, bitmiş, istemiyorum bile. Çaba gösterdiğim süre boyunca harika gitmesine rağmen ne oluyorsa birden çaba göstermez oluyorum, devam edemiyorum, ilerleyemiyorum. Hiçbir yere varamıyorum. Zaten istemiyorum, diyorum sonra.

Günlerce ağlıyorum. Anneme yalvarıp duruyorum. Kolayca vazgeçmeyeceğim. Her gün beş saat çalışabileceğimi göstermeye çalışıyorum anneme. Okuldan saat beşte geliyorum. İyi bir çocuk olup üstümü değiştiriyor ellerimi yıkıyorum ve doğru piyanonun başına koşuyorum. Saat yedide babam geliyor. Yemek yiyoruz. Ben yine piyanoya koşuyorum. Sonra birden hiç hatırlamadığım şeyler görmeye başlıyorum. Babam gelip beni çekiştiriyor, piyanonun başından kaldırıyor. Fenerbahçe'deki evin salonunda. Sertçe altımdakileri çekiştiriyor. Yardımcı oluyorum kendim çıkarıyorum. Arkamı çevirip içime giriyor. Ben yalvarıyorum,

“Ne olur baba konservatuvara girmeme izin verin. Annem beni o öğretmene götürsün. Söyle ona götürsün beni. Ne olur baba.”

“Çalışamazsın sen günde beş saat. Ben de çalıştıramam seni,” diyor annem.

Sanki o sırada babam beni becermiyor, sanki annem görmüyor.

“Ben kendim yaparım. Ben kendim çalışırım.”

Arkamı dönüp babamı görmeye çalışıyorum.

“Ben kendim yaparım,” diyorum. Zevkle açılmış ağzını, beni görünce de gülümsediğini görebiliyorum.

“Yapabilirsen yap,” diyor. İçimden çıkıp beni çeviriyor.

“Önce buradaki görevlerini yap,” diyor.

“Allah aşkına Yalçın. Ben taşıyamam onu her gün oralara...”

Diz çökmem gerekiyor.

“Hadi,” diyor annem. Babam saçımdan tutarak başımı ittiriyor, ağzıma almak zorunda kalıyorum.

Ağlamaya başlıyorum. Boşalıyor. Tüm bunlar çok çok iğrenç. Göz yaşları içinde sarsılarak ağlıyorum, terapistim uzanıp elini, ter içinde plastik bezeyi sıkın elimin üstüne koyuyor.

Annem beni ite kaka tuvalete götürüyor, yıka, temizle, hadi...

Katıla katıla ağlıyorum. Bezeyi bırakmışım kucağıma. Terapistim iki eliyle elimi tutarken buluyorum kendimi. Desteğinin farkındayım ama dokunuşunu hissedemeyecek kadar uzaktayım. Çocukluğumun, gençliğimin geçtiği evdeyim ben. Halı kaplı koridor, bir duvarına piyano dayalı büyük kalabalık salon... Piyanoya ulaşmaya çalışıyorum. Günlerce deniyorum. Koridor uzadıkça uzuyor. Günlerce deniyorum. Dört saati bile tamamlayamıyorum bir türlü. Babam eve geldikten sonra çalışamıyorum. Gamlar yarım kalmıştı. Gamları hâlâ öğrenemem ne zaman çalışmaya kalkışsam. Evdeki görevlerim bittiğinde de yapamıyorum.

“Gece çalamazsın,” diyorlar. Ama zaten benim çalacak halim kalmamış. Çıplak dizlerini karnına çekip yan yatmış gencecik halim sayıklıyor, “Yapamıyorum. Yapamıyorum. Hiçbir şeye halim yok. İki notayı art arda takip edemiyorum. Halim yok. Yapamıyorum...”

Seanstan sonra NeurOptimal sırasında düşük yapar gibi bir şeyler boşalıyor altımdan sanki. Yarı uykulu bir halde, bedenimden sıvılar aktığını, yerlere yayıldığını görüyorum ve birden sıçrayarak uyanıyorum.

Tüm bedenim uyuşmuş bir halde çıkıyorum sokağa. Sağ yanağımın içi yine yara olmuş.

9 Kasım 2019

Aslında dünkü seansta ilk hatırladığım annemle nasıl ders çalıştığımızdı, daha doğrusu nasıl çalışmadığımız. Budak dokulu açık renk ahşap yatak odası takımına pespembe bir oda eşlik ediyordu. Pembe. En sevmediğim renk olmuştu gençliğim boyunca. Çalışma sandalyem açılır kapanır ahşaptan. Annem bana ders çalıştırmak için uğraşırken ben bu sandalyenin sırtlığındaki boşluktan altına iner oradan tekrar üstüne çıkar annemi deli ederdim. Sonunda masanın altına kaçıp sandalyeyi kalkan yapar annemin savurduğu terliğinden kurtulmaya çalışırdım. Benden hiçbir şey olmayacağına, çalışma disiplini edinemeyeceğime daha ilkökul yıllarında karar vermiş olabilir. Müziği de diğer derslerle aynı potaya atmıştı belki de. Belki de başarılı olmam, konservatuvar disiplini ve yakın ilgi altında bir Çağla, aile sırlarının ortaya çıkma riski doğuruyordu. Başarılı kızları konuşursa sözünün dikkate alınması büyük bir tehlikeydi. Kız başarılı olmamalıydı!

Evdeki görevim demek bir gün bile beş saat çalışmama izin vermemişti. Bunun etkisi, beni engelleme arzularından ve yapamayacağıma dair inançlarından daha baskındı. Yapamıyordum. Sonunda yapamadığına, başaramadığına ve hiçbir şeyi başaramayacağına inanarak kendini engelleyen birine dönüştüm. Bunu çocuğuma yansıtmadan nedenleriyle birlikte anlamam ne kadar önemliymiş. Bugün biraz daha sakin ve sabırlıyım. İlginç bir şekilde çocuğum da daha yaşına uygun bir olgunluk içinde. Aramızdaki travmatik akışkanlık hayret verici. Okulda yeni başlayan İngilizce dersinde İngilizcesinin ne kadar iyi olduğunu fark etmiş. Bunun da etkisi var belki. Eve gelir gelmez kendi kendine programını yaptı, oturup parçalarını çaldı. Harikaydı. Destekleyici, sabırlı ve keyifli bir anne olmak istiyorum. Müzik dolu neşeli bir evimiz olabilir. Çocuğuma güvenebilir, daha fazla hata yapmadan onu sonsuz destekleyip kollayabilirim.

“Şimdi anladın mı neden böyle olduğunu Çağla?”

“Evet. Çok iyi anladım.”

Çocuğum bana kötü biri olmayı isteyip istemediği sordu. Ben de ona, “Hayır,” dedim, “Asla.”

“Kötülük öyle şekillerde ortaya çıkabiliyor ki!” demişti terapistim. Benim kötü biri olamayacağımı, her koşulda iyi biri olduğumu da söylemişti. Bazen kendim dahil herkesi kandırdığımdan şüpheleniyorum. Sonra ezilerek fark ediyorum, bu sadece hatırladıklarımın dehşetinden, bunca kötülüğe inanmadığım için kapıldığım bir şüphe. İyiliğe duyduğum yakınlığı, kötülüğe duyduğum nefreti hissediyorum iliklerimde. Hep hissettim bunu. Hep iyilikten yana oldum. Eminim. Şükür.

Oysa annem, defalarca kötü olmayı seçmiş.

“Ne kadar zorluk yaşadığını biliyorsun. Böyle bir hayatı olmasını o da istememişti. Çok büyük çaresizliklerden geçmiş.”

“Hayır. O seçim yaptı. O kötü olmayı seçti. Beni itti kaktı, kötü davrandı bana. Hakaretler etti. Başarısız olmamı istedi. Maddiyat onun için her zaman benden daha önemli oldu. İnsanlar ne der, Çağla öyle giyinmemeli, bunu şunu giymeli, böyle konuşmalı, durmalı, davranmalı, babasını rezil etmemeli... O beni hayatı gözlerine hapsedilmiş oyuncak bebek gibi giydirdikten sonra, sessizce durmalıydım koyduğu yerde. Ölümünden beter yaşamlarımızı ne pahasına olursa olsun korumayı seçti o. Korumayabilirdi.

Beni hiç sevmedi. Hatta belki benden öğrendi. Sevgisi öyle yavandı ki. Rol yapmayı beceremediği tek konu belki de. Israrla kendini pazarladığı, sahnede kalmak için umutsuzca çabaladığı halde sevgi sözcükleri ve sevgi aktarması gereken davranışları sahteydi, kalbime ulaşmadan havada kırılıp dökülüyor, aramızdaki mesafeyi parçalarıyla doldurup daha da açıyordu. Bazen Bilge ile benzer bir durumda olduğumu, onu yeterince sevmemediğimi, sevgimi gösterip aktaramadığımı, aramızdaki mesafenin gitgide büyüdüğünü düşünerek kahroluyorum.

“Annenin ruh sağlığına bak Çağla. Ne görüyorsun?”

“Annem bir sandalyede oturuyor. Amcam etrafında dolaşarak konuşuyor,

“Bunlar senin korkuların,” diyor ona, “Hiçbiri gerçek değil. Senin düşüncelerin bunlar.”

Annemin baktığı yerde, tam karşısında babam beni beceriyor. Alışık olmadığım bir yavaşlık var. Her şey yavaş, çok çok yavaş, ağır çekimde gibiyiz. Sanki tüm olanlar... bir rüya gibi.

Annemin odamda yemek yememle ilgili bir takıntısı vardır. Ya da bu rahatça bahane edip hırçınlığını salıverebildiği, kavga çıkarabildiği elle tutulur bir bahaneydi. Bizimle aynı mahallede oturan okul arkadaşım Gülenay’ın yanında babam beni tekme tokat dövmüştü. Annemin, “Vur Yalçın. Vur,” diye bağırıldığını Gülenay hatırlatmasaydı belki de hiç hatırlamayacaktım. Ertesi gün okuldan sonra direk Gülenaylara gitmişim. Gülenay hâlâ şoktaydı. Annesine anlatıyordu olanları, tekrar tekrar. Babamın beni vahşice, acımasızca dövdüğünü, annemin de, ‘Vur,’ diye bağırıldığını... Kendi annesinin, bağırmaya kalkıştığında bile babasının önüne geçip bedenini siper ettiğini, ablasıyla kendisini koruduğunu, babasının onların yanına yaklaşmasına asla izin vermediğini, ama benim babamın beni

bir hayvan gibi dövdüğünü, hele hele annemin ‘vur’ diye bağırmasının olanlar içinde en korkuncu olduğunu söyleyip duruyordu. Annesi de bu korkunçluk konusunda onu onaylıyor, bir annenin ne olursa olsun çocuğunu koruması gerektiğini söylüyordu. Ben sanki orada değilmiş gibi hissediyordum. Varlığımı ve olanları fark etmem için uğraşıp duruyorlardı. Olanların normal şeyler olmadığını, babamın Gülenay’ı ite kaka kapıya götürdüğünü, ona ‘Defol’ diye bağırdığını anlatıyordu Gülenay. O anlattıkça hatırlıyordum ben.

Eve gelirken aldığımız donmuş pizzaları fırında pişirip odama götürmüş, orada yemiştik Gülenay’la o gün. Annemler eve gelince annem odamdaki tabakları görüp deliye dönmüştü. Topallıyordum tabakları mutfağa götürürken. Ayağıma ne olmuştu? Gülenay’ın bize gelmesini çok istemiştım. O varken bir şey olmaz diye belki. Sürekli bileklerim burkulurdu benim. O gün de burkulmuştu belki.

Gülenay’ın, “Ne yapıyorsunuz siz,” diye bağırdığını ve onu evden attıklarını hatırlıyorum.

“Ben de geliyorum,” demiştım.

Babam kapıyı Gülenay’ı suratına çarpıp kükremişti, “Sen hiçbir yere gitmiyorsun!” Odama koşup yazı dosyamı, Gökçe’yle Ortaköy’den aldığımız bir örnek kumaş fareyi almış, üzerime de kırmızı ceketimi giymiş, ne olursa olsun bu evden kurtulacağım diyerek kapıya gitmişim. Anahtar sesini, kapının kilitlenişini, babamın dayağını, benim bağıra çağıra ağladığımı, gitmek istediğimi, annemin apartmana rezil olduk paniğini hatırlıyorum. Üzerimde kırmızı ceketim, dosyamı ve faremi göğsüme bastırarak yere çökmüş ağlıyordum. Bir hışım salona dalmışım sonra. Eşyaya doymuş kalabalık salonda, büfenin yanında, pencerenin önüne kurulmuş ortası sehpalı iki tekli koltukta babam ve kardeşim oturmuş. Babam kendine kristal bardakta viski koymuş. Yıllar sonra yine bir kriz sonrası onları Çengelköy’deki evde, aynı pencere önü mekânda sehpa da kristal viski bardaklarıyla görecektim. Bu kez kardeşime de konulmuş olacaktı. 30’lu yaşlarımin başları. Kapıyı çekip çıkıp gidecektim. Ama o sırada kardeşim en fazla on üç on dört yaşlarında olmalı. Ona viski konulmuş mu emin olamıyorum. Koltuklardan birinde o oturuyordu. Koltuklar birbirlerine değil salona dönüktü. Üzerlerine yürüyen beni hemen görmüşlerdi. Viski bardaklarının ortasında duran anahtar öbeğine doğru uzandığımda babam sertçe bileğimi yakalamıştı. Hatırlayabildiğim bu kadar.

Ertesi gün Gülenay ve annesi beni gerçeğe davet ettikleri ve orada kalabileceğimi söyledikleri halde ben sanki onları görünmez bir camın ardından dinliyordum. Ailemdeki tuhaflığın farkına varabiliyordum tabii. Yine de bu anne ile kızı ne yapabilirlerdi ki! Bana dehşet ve şaşkınlıkla baktıklarını hatırlıyorum. Ne biliyorlardı ki! Gördükleri bir şey miydi sanki! Ruhumdan esip geçen bir küçümseme hatırlıyorum. Onlar ne yapabilirlerdi ki! Ara sıra Gülenaylarda kalırdım. O gece de kalmış mıydım bilmiyorum. Evleri ile bizim evimizin arası yürüyerek beş dakikaydı. Bizim ev Fenerbahçe sapağından sonra soldan üçüncü sokakta. Onların evi Fenerbahçe uca giden cadde üzerinde Erol Evgin’in yaptırdığı apartman ve camiye gelmeden hemen önce. O camiden gelen ezan sesini ilk kez Gülenaylarda kaldığımda duymışım. Tüm mahalleyi inleyen ses bizim eve de ulaşılıyor olmalıydı. Bizim evimiz kendi içine doğru dehliz dehliz çukurlaştığından dışarının sesleri bana ulaşamıyordu demek. Gülenayların evinde çok şey fark etmişim. Sabah ezan sesi ve soğuk. Evleri soğuk olurdu sabahları. Sabah giyinirken soğuk yüzünden sürekli söylenirdi Gülenay. Orada olmaktan sıkılmışım soğuk sabahlardan birinde. Gülenay’ın söylenip durmaları, evden çıkana dek ters ve ulaşılmaz olması,

belki de sadece her sabah yaşadığı bir gerginlikti, fakat benim üzerime alınarak istenmediğimi, yük olduğumu hissetmeme neden olmuştu. Sanki soğuk hava bile bunu dikte ediyordu bana. Burada sana yer yok, evine dön, evine dön!.. Acaba o Gülenaylarda ilk ve son kalışım mıydı? Niye doğru düzgün hatırlayamıyorum?

Geçen haftalarda Facebook'tan arkadaşlık teklif etti Gülenay. Tesadüfün böylesi. Geçmiş... Buluşmak için aramayı düşünüyorum. Hatırlıyordur belki.

Annem hep, kimsenin beni kabul etmek zorunda olmadığını, boşuna kendimi ve onları rezil ederek insanlara kendimi dayatmamamı, hiçbir görüşmeyi uzatmamamı söyler, varlığımdan dolayı sürekli insanlardan özürler dilerdi. Babam da ne zaman birileriyle aram iyi olsa, ailen zengin o yüzdendir, zamanla görürsün, derdi. Görmesem bile içimde hep bu sözlerin yarattığı bir şüphe, güvensizlik, acabalar... Ne zaman bir yere gitsem ne annemin dediği gibi kimseyi sıkmadan hemen kalkıp gitmek isterim ne de ne zaman kalkacağımı, nasıl ayrılmam gerektiğini bilirim. Ayrılışlarda hep bir eziklik, sevimlice ayrılmaya çalışan çocuk sesli bir görüşürüz...

11 Kasım 2019

Geçen seans annemin konservatuvara gitmemi engellemesi, benim için kendini yormaya değmeyeceği, evdeki görevlerim ve yapamıyorum kodlamam üzerine çalışmamızın yeterli olmadığını hemen ertesi gün çocuğumla çalışırken öfkeyle bağırmağa başladığımda fark etmiştim. Söylediğim bütün korkunç sabırsız sözler, kontrolsüz hareketlerim, bağırıp çağırmağım için sonra hep özür diliyorum. Neden böyleyim? Çok daha sabırlı, sevgi dolu ve inançlı bir anne olduğum zamanlara ne oldu? Nasıl öyle olabiliyordum?

Bugünkü seansta çok, çok daha korkunç şeyler çıktı. Bitmiyor, durulmuyor, çözülüyor bir türlü. Fenerbahçe'deki ev. Babam, amcam, annem, yengem, kardeşim, kuzenlerim... hep birlikte bana yapmadıklarını bırakmıyorlar. Akşam çekirdek aile işkencelerinin yerini hafta sonları rutin büyük aile buluşmaları alıyor. Çalışmaya ne vaktim ne halim kalıyor. Birden kendimi çıplak ve minik beyaz hizmetçi önlüğüyle buluyorum.

Babamın doğum gününde evdeki tüm meyvelerden ona bir piramit yapmıştım. Nerede kaldım merak ederek gelip beni mutfakta piramit yaparken bulan anneme duyduğum soğukluk, onun şaşırarak salona gidip herkese anlatışı... Bu kısmı hep hatırlardım. Ama üstümdeki minicik hizmetçi önlüğünü, çıplaklığımı... hayır! Babamın beni sevmesini, korumasını her şeyden çok isteyişim de yeni. Babamı mutlu etmek için meyveleri özenle üst üste dizişimi hep hayretle hatırladım ben. Öncesi sonrası olmayan, nereye vardığını hiç hatırlamadığım bir çaba olarak asılıydı belleğimde.

Koca tabağı salona götürmüştüm. Babam amcama karşı bir kez daha üstün gelmiş olsa gerek!

Yemeye düşkünüğüm üzerine de çalıştık. Yokluktan sıyrılarak dimdik gelen sert cümleler acıttılar zihnimi: “Çağla’ya koyma”, “Çağla’ya verme...”

Yiyip yiyip kusmalarımı, bulimia ataklarımı, bu beden benim diyerek onu tıka basa doldurmalarımı hatırladım. Ben mutfakta iştahla hazırladığım yemekleri yerken annem masanın öbür kenarına oturur, beni durdurmak için konuşur da konuşur, bir yandan da “Ah, ah,” diye ellerini dizlerine vurarak yiyor oluşumun felaketine ağıtlar yakardı.

Kustuğum zaman ağzıma ve içime girenleri olduğu gibi dışarı çıkardığımla ilgili bir tatmin yaşıyor olabilirmişim. Yıllar önce Nottingham Üniversitesi’nin kütüphanesinde benzer bir şey okumuştum: Etrafında kontrol edemediği her şeyi içine aldıktan sonra klozete kusup sifonu çekerek kurtulma arzusu. Kustuktan sonra hasta gibi olur, kendimi yatağıma atar sızardım.

Bilge parçalarını çalışmak yerine piyanoda serbest takılıyor. Bunu yaparken de sabırla yanında oturmamı istiyor. Serbest takılmasını hep çok değerli bulmuşumdur. Ama artık o kadar az vaktimiz var ki. Okul, yol, trafik derken eve gelmemiz akşamı buluyor. Yanında oturmuş bunları düşünüyorum. Gittikçe şımarıyor, piyano çalmıyor, bambaşka şeyler yapıyor.

Sabırım tükeniyor, “Nota okumayı biliyorsun, kendin çalış, ben daha fazla burada oturmak istemiyorum” diyorum. Ertesi gün okula götürmesi için aldığımız cici bebe paketini sallayarak yemekle tehdit ediyor beni.

“Çalışman bitmeden seninle konuşmayacağım!” diyorum.

“Anne. Anneee... Sağır mısın anne?.. Deli misin? Anneeee...”

Ağzımdan öfkeli, sabırsız, yaralayıcı bir şey çıkmaması için uğraşıyorum. Bunu anlaması mümkün olmayan oğlum ise beni kör kütük bir halde görüyor. Neresinden tutup durduracağımı bilemediğim bir fırtınanın ortasındayım.

Cici bebeyi açıp seslendire ballandıra yiyor.

O tatlı yiyerek ben sessiz kalmayı başardığımı fark ederek sakinleşiyoruz. Konuşuyorum. Sonra sakince gidip biraz çalışıyoruz.

“İçmezsem öleceğim,” diyerek su içmeye gidiyor.

Döndüğünde henüz başladığımız parça için, “Demin parçayı bitirdik ya,” diye tutturuyor.

Az önce sakinleşmişim. Bir de şu hareketi... Belindeki ipi bağlamadığı için eşofmanı dizlerine kadar kayıp duruyor. Söylediğimde, “A farkında değilim,” diyor. Sonra da pantolonunu çıkarıp donla dolaşmaya başladı. Piyanonun başında sağ elini poposunun altına sokup durdu. Neler oluyor? Kafam karışıyor, anlayamıyorum hareketlerini. Davranışları, cevapları hep abuk subuk, deli evinde gibiyiz.

“Neyin var Bilge? Popon mu kaşınıyor mu?” Cevaplamıyor.

Elimi yanağına koyup yüzünü hafifçe bana doğru çeviriyorum, “İyi misin sen Bilge?”

Bağırmaya başlıyor, “Beni boğuyordun! Nefes alamadım! Boğuluyordum!” Bağırarak içeri gidiyor.

NELER OLUYOR? BU DAHA NE KADAR BÖYLE DEVAM EDECEK? NE ZAMAN ANLAYACAĞIM? NE ZAMAN BİTECEK? Haksız yere suçlanmış hissediyorum yine. Ne yapacağımı, bu durumla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum. Işıkları kapatıp yatıyorum. Salonda uyuyorum bir süredir. Sanki böyle eve girip çıkan olursa daha rahat anlayabilmişim gibi!

Birden gelip ışığı yakıyor, “Çalışacağızzzz,” diyor. Kalkmadan, “Sen çalış,” diyorum.

İçeri gidip, “Boynuuuuum,” diyerek ağlıyor. Ağlaması gittikçe artıyor. Gerçek mi değil mi anlayamıyorum. Dikkatimi çekmek için mi? Neler oluyor? Susuyor. Dayanamıyorum kalkıp yanına gidiyorum. Bir bakıyorum yatmış kitap okuyor.

“Aaa sen uyumadın mı?” diyor şaşkınlıkla.

Çok kötü hissettiğimi, bazen onu Bilge olarak göremeyip kendi yaşadığım kötü anıları tekrar yaşar gibi hissederek gereğinden fazla öfkelendiğimi, bunun için çok üzgün olduğumu söylüyorum. Çalışma konusunda benim ona sadece yardımcı olabileceğimi, öğretmenleri dahil kimsenin onu çalıştıramayacağını söylüyorum.

“Çalışacak olan sensin. Öğretmenler çalışman için teknik ve yol öğretir. Çalışmadan da müzisyen olamazsın.”

“Ben olurum,” diyor.

“Çalışmadan olamazsın tatlım.”

“Çok çalışıyorum.”

“Çok çalıştığında, inan bana, sana çok çalışıyorsun diyeceğim. Şu anda sen çalışmayı öğreniyorsun. Ben de sabırlı olmayı.”

Yine soruyorum, normal bir okula gitmeyi ister mi diye.

“Hayır,” diyor.

Nasıl olacak hiç bilmiyorum. Keşke bizimle birlikte yaşayan ve bizi dengeleyebilecek iyi biri olsa yanımızda. Ama yok. Biraz daha konuşuyorum. Sakin halim onu rahatlatmış biliyorum. Sırf bu yüzden konuşuyorum.

“Bardağın içini doldurmadan o bardaktan su içemezsin. Bu kadar basit aslında,” deyip susuyorum. Uzanıp öbür tarafa çevirmiş olduğu yüzüne bakıyorum. Uyumuş. Yanağından öpüyorum. Kalkıp baş ucundaki lambayı kapatıyorum. Bugün de çalışılması gerekenlerin beşte birini çalıştık. Gün bitti.

Bunları kaydediyor biliyorum. Nereye varacağız? İleride nasıl biri olacak? Çocuğunun büyüüp başardığını seyreden anne bu zamanları düşünerek ağlar sanırım. Zor yıllar geçti, bitti gitti ve sonunda çocuğu orada, başarmış, mutlu, kurtulmuş. Böylesi göz yaşlarına hasretim.

Bugün iki öykü yazdım. Şimdi düşünüyorum, iki öyküde de baş karakter kurbanlıktan sıyrılamıyor. Kurban psikolojisinden kurtulmak için ne yapmalıyım?

14 Kasım 2019

“Aslında... İki öykü yazdım. İkisi de birbirinden korkunç.”

“En korkuncunu oku!” diyor Hakan Hoca. Dersteyiz. Ben okumak istemiyorum. Rica ediyorum o okur mu diye. Kabul ediyor. Okuyor. Tatlı Dolunay. Okurken elindeki kırmızı kalemle bazı yerlerin altını çiziyor. Tam göremiyorum nereyi çizdiğini ama anlıyorum çabuk karar verdiğini, az sonra gelecek olan anlama ile bazı çizgilerin değerini yitireceğini. Sınıfta çıt çıkmıyor. Pür dikkat herkes. Tansiyon gittikçe yükseliyor. “...pufun üzerinde sırt üstü uzanan bedenine bıraktı kendini. Temizleyin...” “Offf,” diye bir nida koy veriyor biri. Hepimiz ona bakıyoruz. Devam edin der gibi elini kaldırıyor.

Öykü bittiğinde bir sessizlik. Ben dahil hepimiz sarsılmış gibiyiz. Sigara içelim deniyor. Ara veriliyor. Öğretmen, “Senin kafanın içi yangın yeri,” diyor. Az evvel oflayan sınıf arkadaşım başının sağ tarafının ağrımaya başladığını söylüyor. Derse döndüğümüzde öykü üzerine konuşuluyor. En fazla düşünebildikleri tecavüz. Kimse “çocuk cinsel istismarı”, “pedofili” veya “ensest” demiyor. Hiçbiri öyküdeki kardeşimi ve kuzenlerimi görmüyor. Herkes kızla özdeşleşmiş. Öğretmen öyküyü yorumluyor,

“...Bu satırlar yazılırken, sen farkına bile varmamışsındır ama şifa vermiştir. Bu öyküdeki kız bu olaylar yaşandığı zamandan çok daha iyi durumda.”

Öyküdeki kızı mı beni mi teselli ediyor?

Dört hafta önce,

“Yazılarımı, çok var, okur musunuz?”

“Neden ben?”

“Birini seçmem gerekiyor.”

Düşünceli kısa bir bakışma geçmişti aramızda. Sonra bir kez daha geçen sene verdiğim öyküyü okumadığı için sitem etmiştim. Biliyorum bugün eve gider gitmez okumadığı öykümü bulup okuyacak.

15 Kasım 2019

Fenerbahçe, Iğrıp sokaktaki Fener apartmanının kapıcısı hâlâ aynı kişi. Eski sokağımızdan geçmiştim apartman yıkılıp yeniden yapılıırken, birkaç sene önce. Sırtarak gelip açık camıma yaslanmıştı. Beni hatırlıyordu. Ben önce hatırlayamamıştım.

“Hâlâ buradasın ha?” demiştim sonra.

Pişkin gülüşüyle, “Hâlâ buradayım!” demişti.

Sinir bozucu bir güveni vardı. Babamı arayıp sormuştum hemen.

“Bu kapıcı neden hâlâ burada? Size anlatmıştım bana nasıl sarkıntılık ettiğini.”

“Valla her şeyi yaptık. Mümkün değil. Arkası sağlam. Bunlar büyük aileler. Mafya gibiler,” demişti. Kalakalmıştım. Bu nasıl olabilirdi? Bir kapıcı bir fabrikatörün kızına ağzının suları akarak pişkince sarkıntılık edecek ve daire sahibi fabrikatör o kapıcıyı apartmandan kovduramayacak! Sussun diye altındaki arabayı bile babam çekmişti belki de!

Ortaokuldaydım. Niye binmiştim arabasına bilmiyorum.

“Yeni bak. Gel bir tur atalım, döneriz,” demişti. Elini bacağıma koymuş bir şeyler söylemişti. İnmek istemişim. Hiç korkmuyordu. Arabayı nereden bulmuştu?

İlk seviştiğim sevgilim Emre, sabahın köründe gelirdi otobüsle Ankara’dan. Birbirimizi görür görmez sevişmeye başladık. Kayalıklarda, sinemalarda, asansörlerde, kat aralarında, tren ve otobüslerde... Hiçbiri olmazsa gezip yer arardık.

Iğrıp sokaktaki apartmanımızın kazan ve kapıcı dairesi ile aynı katta boş duran büyük bir salon vardı. Daha sonra toplantı salonuna dönüştürülecek olan bu büyük odada dairelerden getirilip bırakılmış kutular dururdu. Annemle babam konuşurken duymuştum bunu. Ertesi gün inip kutuları karıştırmıştım. İnsanların bütünüyle vaz geçemediği, atamadığı, satamadığı, kutulayarak apartmanlarının dibine gömdüğü eşyaları, hayatlarından dışlayıp unutuverdikleri şeyleri çok merak ediyordum. Çoğu kitaptı. Aralarda eski bir şamdan, lekesinden kuruyup sertleşmiş dantel örtüler... Hepsi bir zamanlar sevilmiş, değer verilmiş oldukları için oradalardı, atılmaya kıyılammışlardı. Çürümeye terkedilişleri unutulurken sorun edilmeyebilirdi. Bütün kutuları açıp tek tek karıştırmıştım.

Eve getirdiğim kedileri fark ettikleri an sokağa attıkları için birini eve çıkarmayıp o salonda ona yer yapıp beslemeyi denemiştim. İzin vermemişlerdi.

Odanın hemen dışındaki nemli boruların çevrelediği dar aralıkta kapıcı ile konuştuğumuzu hatırlıyorum. Babamı da orada görmüş gibiyim.

Emre ile mekân olarak bir süre bu boş salonu kullanmıştık. Onu ikna etmem zor olmuştu. Kapıcı ile ilgili rahatsızdı.

Emre gelmeden önce kapıcıya o salonda kalacağımızı söylemiştim. Geceleri Emre orada uyuyabilirdi, nasıl bilmiyorum ama buna inanıyordum. Birlikte içeri girdiğimizde salonun ortasında yere serili battaniyeler bulmuştuk. Sonra o battaniyelerin üzerinde sevişmiştik. Battaniyeleri kapıcının hazırladığını düşünmüştüm. Ailemden öğrendiğim bir yöntem olmalı, seks öncesi hazırlatılan mekân. Ben kapıcıya rüşvetimi nasıl ödemişim? Para vermeyi hatırladığımı düşünüyorum. Yetinmiş miydi? Neden Emre ile sevişmeye başladığımızda odaya dalmıştı? Emre hemen kalkıp kapıcıyı dışarı çıkarmıştı. Sonra parka gidip uzun uzun konuşmuştuk. Çok huzursuz olmuştu. Onu rahatlatmaya çalışmışım.

Salonun bir duvarında tavana yakın daracık dikdörtgen pencereler vardı. Apartmana gelen giden insanların ayakları görülürdü bu pencerelerden. Çocuklarla bahçede oynarken çömelip içeri bakar orayı harika bir oyun odasına dönüştürdüğümüzü düşlerdik.

“Buradan gitmeliyiz,” demişti Emre. Ben sert zemine yayılmış battaniyelerin üzerinde uyukluyordum. Kapıcının bizi seyrettiğini düşünüyordu.

“Nereye gideceğiz?” diye sormuştum uykuya dalmadan önce. Uyandığımda çok sevinmişti.

“Ölü gibi uyudun Çağla. Uyanmana çok sevindim. Hadi canım, gidelim.”

Uykunun huzurunda beslenmişim sanki. Gerçekliği taşıyamadığım yerde ağırlığı uykunun eleğine döküveriyordum belki de. Emre birkaç gün o odada kalmıştı geceleri. Sabahları yanına iniyordum. Sevişirken tedirgin oluyordu. Bir an önce çıkmak, gitmek istiyordu. Dayanamayıp birlikte Ankara’ya kaçmalarımız böyle başlamıştı. On yedi yaşındaydım.

17 Kasım 2019

“Tatlı Dolunay” elinde okunmayı beklerken Hakan Hoca’yı bir sohbet havası sarmıştı. Yazı sınıfımızda az konuşan, hep bizden ayrı duran, ödevlerini aksatan bir öğrenci var.

“Hocam hadi,” dedi sabırsızlıkla.

“Acelen mi var?”

Eveledi geveledi, herkes ona bakmaya devam edince dayanamadı, hoca'nın elinde bekleyen öykümü göstererek, "Merak ediyorum," dedi.

Hoca elinde donup kalmış öyküme şöyle bir baktı.

Nalan da, "Şimdi kim okuyacak," denildiğinde bana dönüp, "Ben esas senin öykünü merak ediyorum," demişti. Geçen sene verdiğim öyküyü okuma zahmetine katlanmadığı için olsa gerek sınıftakilerin merakı onu şaşırtmıştı. Sonunda, "Peki," deyip başladı okumaya. Hatırladıklarımı bir araya getirerek yazdığım ilk kısa öykü. Okumalara doyamadığım. Telefonumu yazı evinin sekreterine bırakmayı alışkanlık haline getirmiştım. Ola ki telefonum dinleniyorsa, hatırlamam kadar bunları paylaştığının bilinmesi de beni ve çocuğumu büyük bir tehlikeye sokabilirdi.

Duyduklarının işleme girmesi ilk sınıf içi yorumlama sırasında mümkün görünmüyordu. Zamanla belki. Hoca bunun bir genç kızın ilk regl oluşu olarak yorumlanabileceğini bile söyledi. İnanamadım. Nalan sigara için dışarı çıkmadan önce sordu, "Tecavüz mü?"

"Evet," dedim sıkılarak. Sadece tecavüz kelimesi bile ne büyük bir etki yaratıyor. Dört yetişkin, dört çocuk ve geceler, günler, hafta sonları boyunca devam eden tecavüzleri düşlemek korkunç bir şey.

Ne kadar korkunç o kadar inanılmaz. Korkunç şeyler yapan insanlar bundan cesaret alıyor olmalılar. Sınırların ötesinde sonsuz bir özgürlük, akla hayale gelmeyecek ışıksız tüneller, kıvrım kıvrım dehlizler, dipsiz kuyular, duyunca bile içine çekip yutmaya çalışan, iç sıkı daraltan, bunaltan, istenmeyen karanlıklar, yaşamın sırtımızı döndüğümüz yüzü.

Bir kişi sınıftan çıkmamıştı. Kendi yazısından, düz yazıda zorlandığından, belki de sadece şiir yazması gerektiğinden bahsediyordu. Sarmayı bitirdiğim tütünümü alıp ayağa kalktığımda o da kalktı. Sınıftan çıkarken az sonra yakacağım tütünden görünmez nefesimi çekmişim sanki,

"Ben de önce sadece betimleme ve duygu akışında kayboluyordum. Hareket koymam gerektiğini öğrendiğimde senin gibi bocalamıştım. Önce küçük hareketler koy. Göreceksin kolaylaşacak."

Eylem yaratmanın onu korkuttuğunu söyledi. Eylem yaratmak! Benim de eski yazılarımda vardı bu, eylemsizlik, sahnesiz karmakarışık duygu akışları.

"Karakteri yürüt, durdur, eğer, kaldır, oturt... aralara duygularını kat yine. Zamanla kendi başına hareket etmeye başlayacak göreceksin. Korkacak bir şey yok."

Son cümleyi söylerken bahçede kızların arasında oturan Hakan Hoca'yla göz göze geliyorum. Gözlerimi kaçırıyorum. "Korkacak bir şey yok," derken yakalandığım için yalancı gibi hissediyorum. Tepeden tırnağa korkuyum çünkü. Her an kötü bir şeyler olacak, çocuğumun başına bir şeyler gelecek diye yerimde zor duruyorum. Yanlarına gidip sigaramı içiyorum. Hoca bana bakıyor. Gözlerimi yakaladığı an, "Senin kafanın içi yangın yeri," diyor. Gülümsüyorum. Kafamın içi birbirine değen elektrik uçlarının cızırtılarıyla, kısa devre yapıp kıvılcımlar saçan trafolarla dolu. Bir iki kişi üzerime atılıyor adeta.

“Sen ne anlatmak istedin?”

“Kendisi burada ona soralım.”

Hoca elimden bırakamadığım öyküyü işaret ederek, “O kız burada işte,” diyor.

Toparlanarak ben de elimdeki öyküyü havaya kaldırıyorum, “Evet, o burada işte. Her şey orada,” diyorum.

Öykü elimdeydi çünkü sınıftan biri ısrarla öyküyü istemiş, elimden kaptığı gibi dışarı çıkıp okumuş, sonra da, “Sen manyaksın kızım,” diyerek geri vermişti. Öykülerimi internet üzerinden paylaşmamam hepsinin tuhafına gidiyordu, dudak bükerek kabullenmişlerdi.

Hâlâ okuyup duruyorum “Tatlı Dolunay”ı. Hoca küçük uyarılar yapmıştı. Yarın yerine ertesi gün, bu gecedен yerine o gecedен gibi. İlkini değiştirdim. İkincisine dokunamadım. “O” dersem anlatıcı da okuyucu da öyküden uzaklaşıyor sanki. Biraz daha düşünceğim.

Takılıp kalmış gibiyim. Tekrar tekrar okuyorum. Diğer öyküm fazla minnoş. Tibet var onda. Yıllar sonra yeniden kavuşuyoruz falan. Ana teması, seilmeyi öğrenmek. Bir insanın sevebilmesi içi önce seilmeyi bilmesi gerekmez mi? Elbette geçmişini trajik yollarla keşfeden bir kadın var orada da.

Amcam Fenerbahçe’deki evin salonunda konuşuyor.

“Artık bu işi bir düzene sokacağız. Doğru düzgün yapacağız. Eve polis bile geldi. Bu şekilde olmaz.”

Anneannemin ölümü konuşuluyor. Babamın işlediği cinayet. Benim krizlerim. Tehlike çanları. Babam bundan sonra beni sadece geceleri yatağımda ziyaret edecek. Gündüzleri normal bir aile gibi yaşanacak.

Bana soruyor amcam, “Bu senin için uygun mu?”

Şaşkınım. “Evet,” diyorum, “Belki piyanoda çalışabilirim.”

“Dene,” diyor amcam, “çok zorlu bir yol ama dene.”

Babamın yok ediciliğini eleştiriyor.

“Ya sen?” diyorum ona bakıp, “Sen farklı mısın?”

“Ben kimseyi öldürmedim. Kapımıza polis de gelmedi. Çocuklarımla başarılı olmasına izin veriyorum, destekliyorum onları.”

Babam hepimizi boğuyordu. Yaşamamıza izin vermiyordu. Annem de sorun çıkmasın diye babam ne yaparsa boyun eğiyor, hatta şuursuzca acımasız bir destekçiye dönüşüyordu. Demek her şey artık daha sakın ve usulünce olacaktı. Gecenin devamında yaşananları hatırlamıyorum. Şimdilik.

Polis niye gelmişti kapımıza?

Anneannemin ölümü cinayet miydi? Babam onu bile isteye mi öldürmüştü? Kaza değil miydi? Annem biliyor muydu olanları? Amcam, yengem?

Babam beni yine piyanonun başından sertçe çekip alıyor. Gövdesini bedenime yapıştırıp eliyle altımı soyuyor. Mücadele ediyorum bu sefer. Ruhumda notalar dolaşüyor, tuşlar çağırıyor beni. Ellerimi arkadan bağlayıp, ağzımı kapatıyorlar annemle birlikte. Ben direndikçe babam daha da tahrik oluyor. Pislik.

“İçine boşalma,” diyor annem, “Yalçın, duyuyor musun? İçine boşalma.”

Babam beni itip üzerime boşalıyor, yüzüme de geliyor. Kusuyorum. Annem beni temizlemek için içeri götürürken babam koltuğa oturup sesleniyor, “Baran’ı gönder.”

Koridorda görüyorum kardeşimi. Annem, “Hadi salona git,” diyor.

“Hayır,” diyor Baran.

Annem sinirleniyor, “Yeter be,” diyor, “Olaysız bir gün geçiremeyecek miyiz?”

Deliriyorum. Babam geliyor. Annem beni söz dinlememekle suçluyor. Babam beni dövmeye başlıyor. Banyoda yerdeyim. Tekmeliyor beni, üst üste. Gidiyor. Annem beni kaldırmaya çalışıyor.

“Anne,” diyorum, “Artık büyüdük, ona karşı koyabiliriz. Sen, ben, Baran.”

Annem öyle panik oluyor ki gözleri donuklaşıyor.

“Hayır, yapamayız,” diyor, “Bizi öldürür.” Sayıklamaya başlıyor, “Bizi öldürür...”

Onu iterek salona koşuyorum. Babam, erkek erkeğe muhabbete saygısından mı bilinmez yavaş hareketlerle kardeşimi arkadan... Babamı tutup kardeşimden ayırıyorum.

“Yetmedi mi dayak,” diyerek bir tokat sallıyor. Bağırmaya başlıyorum,

“Yalçın Everest çocuklarını sikiyor. Kızını da oğlunu da sikiyor. Sikini çıkarıp sikiyor.”

Beni sürükleyerek odama götürüyorlar. Babam beni alt etmeye çalışırken kapı çalıyor. Annem panik bir halde odama gelip

“Yalçın, polis kapıda,” diyor.

Babam sert bir bakışla beni ezercesine,

“Tek bir şey söylersen hepinizi öldürürüm,” deyip beni bırakıyor, kapıya gidiyor.

Annem kapıyı kapatıp önümüzde diz çöküyor, ağlayarak yalvarıyor, “Hepimiz hapse gideriz. Mahvoluruz çocuklar. Çıksak bile baban bizi bulur. Çağla lütfen sus. Bir şey söyleme. Yavrum, ne olur.”

Öyle zavallı ki! Acı denizinde dalgaların savurduğu çaresiz bedenlerden başka bir şey değiliz. Hiçbir şeyiz biz! Hiçbir şey söylemiyorum. Babam, babacan bir edayla sarılıyor bana polisin karşısında.

“Yarın sınavı var. Çalışması gerek. Biraz kavga oldu çalışmadığı için. Aile içi bir durum.”

Çalışmadığım için! Aile içi!

Olaysız bir gün ve gece geçiremeyecek miyiz biz!

Bilge ile yaptığımız kavgalarda arka planda işleyen cümleler bunlar mı?

Bahar tatiline girdik. Bugün Pazar. Sabah yaptığımız programa göre yatakta kitap, telefonda oyun, kahvaltı, banyo, bir saat çalışma ve geri kalanında bahçe. Kitap, oyun, kahvaltı tamam. Banyo tartışma konusu. Çalışma ve süresi beter bir tartışma. OLAYSIZ BİR GÜN GEÇİREMEYECEK MİYİZ?

İstanbul’u terk etmekten söz ediyorum öfkeyle. İnanmıyor bana.

“Bu şekilde düzgün annelik yapamıyorsam yapabileceğim başka bir hayat kurarız, ya da sen artık babanla yaşarsın. Ben de beceremediğim bir annelik yapmam,” diyorum.

“Yapacaksın,” diyor.

“Sen yapman gerekenleri yaparsan ben de yapabilirim,” diyorum.

Hiçbir şey işlemiyor. Ne yaptığımı ne dediğimi bilmiyorum. Annelik ne zamandan beri çocuk üstüne düşeni yapmadı diye istifa edilebilecek bir şey oldu!

Benim annem de mi böyle demişti?

“Kimse üstüne düşen doğruya sahip çıkmadı ben de istifa ettim, başka bir roldeyim şimdi!” Böyle mi demişti?

Çocuğum tüm gün şarkılar söyleyerek kendi kafasına göre takılıyor. Benim berbat halde olmam onu sarsmıyor. Asıl sakın ve anlayışlı davrandığımda ne yapacağını bilmiyor sanki. Sinirlerim alt üst oturmuş sakınlaşabilmek için yazıyorum. Tütün içmeye kalkışsam ayrı bir kavga kopar diye içmiyorum. Banyoya girecekmiş.

“Gireyim mi?” diye soruyor defalarca. Zilyon kez, Defalarca “Gir, evet, gir,” dememi istiyor. Kaçıp gitmek istiyorum hayatımdan. Çocuğumu da alıp bundan gitmek! Ah azıcık gevşeyebilsem.

Polise haber veren kimdi?

Alt kat komşumuz. Hep tek başına odasında ders çalışırdı. İçerilerde odaların birinde ortalıklarda dolaşamayan yaşlı ve hasta bir anne veya baba var mıydı onu da bilmiyorum. Adını bile hatırlamıyorum. Benim için çok önemli bir insandı. Arap Dili ve Edebiyatı okuyordu. Geceleri çalışırdı. Okuldan eve dönüp kapıda kaldığım günlerden birinde kapısını çalmamla tanışmıştık. Beni içeri alıp arka odalardan birine götürmüştü. Odada kocaman bir masa vardı. Üzeri kağıtlar, defterler ve açık kitaplarla doluydu. Masanın arkasında dalgalı kısa saçları ile sakince konuşurdu. Geceleri çalıştığını, annemlerin yemeğe gidip geç döndükleri geceler piyano çaldığımda çalışmaya ara verip keyifle beni dinlediğini öğrenmek çok hoşuma gitmişti. Yine de akşam piyano çalmama izin vermediklerinde annemlere ondan bahsetmemeliydim.

“Okumayı sever misin?” Çok seviyordum. Arap Edebiyatını anlatmıştı bana. Büyülü, masalsı bir tat bırakmıştı bende. Orta doğunun ve diğer ülkelerin edebiyatları olduğunun farkına varmışım. İçine sıkışıp kaldığım tünelin duvarlarında çatlaklar oluşmuştu. Işık girmeye başlamıştı içeri çizgi çizgi. Arap edebiyatının güzelliği, derinliği... onu dinlemeye bayılırdım.

O gece ciyak ciyak bağırdığımda duymuş. Polise haber vermiş. Babamın onu tehdit ettiğini, korkuttuğunu hatırlıyorum. Kapısını çalıyorum şimdi. Kapının arkasında biliyorum. Kimdim ki ben! Hayatını, düzenini riske atmasını sağlayacak kadar değerli değildim. O benim tünelimde çatlaklar yaratmış olabilirdi ama ben onun büyülu ortamına korkunç bir canavar getirmiştim. Açmamıştı kapıyı.

“Oradasın biliyorum,” demiştim. Açmamıştı. Gönderdiği yardımı reddetmişim. O yardımın bir çıkışı olabileceğini idrak edememişim.

Ailem beni İngiltere’ye yollamadan önce üniversite sınavında İstanbul Üniversitesi Arap Dili ve Edebiyatı’nı kazanmışım. Kavga dövüş benim zorumla kayıt için gitmiştik annemle. Annem tuvaletlerin pisliğini ileri sürmüş, KATİYYEN orada okuyamayacağımı söylemişti. Yine günlerce ağlamışım. Bir kez daha hayallerimi süsleyen bir okul ortamı vardı ve ona da ulaşamıyordum. Sonra beni hiç istemediğim halde İngiltere’ye göndermişlerdi. Önce bir dil kursuna gitmişim. Sawston diye harika küçük bir kasaba. Normal bir ailenin evinde bir odam vardı. O kursta özgür, güven dolu ve kolaylıkla gülüp eğlenen gençlerle tanışmışım. Dil okulu Sawston Hall’un sahibi babamın okuldan arkadaşıydı. Birkaç yıl önce babamdan Bilge’yi göndermek için telefonunu istediğimde, “Orası çoktan kapandı,” demişti babam. Sinan bişi. İnternette bakıyorum. 2003 yılına kadar Sinan Bayraktaroğlu tarafından dil okulu olarak işletilmiş. Ekşi sözlükteki bir yazıya göre de Sawston Hall binası, 2005’te otel olmak üzere satılmış. Bu yazıya da güvenmeyip biraz daha arıyorum. Cambridge Centre for Languages, Sawston Hall, Cambridge, CB2 4JR. Okulun varlığına dair bulduğum hiçbir yazı geçerli bir internet sayfasına açılmıyor. Dil okuluna ulaşamıyorum. Hayret. Yalan yok gibi!

Acaba Sinan Bey babam hakkında ne düşünüyordu? Bir kez evine gittiğimi hatırlıyorum Sawston’da. Hayal meyal. Uğramış mıydım, yemek hazırlığı mı vardı... Birebir bir muhabbetimizi hatırlamıyorum.

Dört ay kurstan sonra Nottingham Üniversitesi'nde mimarlık bölümüne başlamıştım. Annemle babam birlikte gelmişlerdi. Bana kalacağım evi ayarlamışlardı. İki Türk kızla, okula yürüyerek beş dakika mesafede, iki katlı sevimli bir evde yaşayacaktım. Annem neredeydi bilmiyorum ama biz babamla gece bir otelde baş başa kalmıştık. Başka bir ziyaret miydi bu yoksa bilmiyorum. O gece babamla ilginç bir sohbet yapmıştık. Sonrası tabii yine yok!

Mimarlık, ortaokuldaki arkadaşım Gökçe'nin etkisiyle seçilmiş bir bölümdü. Annesi İTÜ'de mimarlık hocasıydı. Gökçe annesinden çok etkilenirdi. Benim de etkilenecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Mimarlık ailemin de hoşuna gitmişti. Oysa ben yazmak istiyordum. Müzik, edebiyat, iletişim ya da psikoloji taleplerimin hepsi ailem tarafından reddedilmişti. Üniversitenin muhteşem ortamında doğru düzgün anlamadan proje çizmekten bıkmış, çizdiğim çizgilerin sözcüklere dönüştüğünü görmeye başlamıştım. Kısa bir süre içinde de bölümü dondurmuştum. Dil desteği almam gerekli diyerek kurs parası almıştım ailemden. O parayı da bir güzel yemiştım. Tek yaptığım sokaklarda boş boş dolaşmak, peş peşe Mordillo yapbozları alıp yapmak, Tibet'e mektup yazıp yollamak ve sevgili ev arkadaşım Tümay ile yeni yiyecekler keşfedip pişirmektı. Tümay'ın son dönemiıdı. O gittikten sonra aileme okulu dondurduğumu söylemişim, İngiltere işi bitmişti. Keşke iletişimimiz hiç kopmasaydı. İstanbul'da bir kere ziyaretime gelmişti, babamın başkanı olduğu kulüpteydik. Yanında bir iki kişi vardı. Ben minicik etekli, loş ortamda kendimde değildim. Onu son görüşümdü. Kim bilir nerede, neler yapıyordur şimdi? Kaybettiğim bir dostluk daha!

21 Kasım 2019

Terapistime e-posta

Bugün piyano öğretmeni dersi yarıda kesip beni çağırdı, ders yapamıyoruz, gelip alın Bilge'yi, dedi. Bilge dışarı çıktığımızda, ben yapamıyorum, hiçbir şey beceremiyorum, diyerek ağladı. Bana çok kızgındı, onu rahatlattım yine de soğukluk devam ediyor. Ben bir an önce Bilge için de en uygun terapi sürecini başlatmak istiyorum. Siz Ümran Hanım'dan bahsetmiştiniz, onunla konuşsam bir, ne dersiniz?

Çocukla EMDR çalışma konusunda en yetkin kişi olarak görülen kişiymiş Ümran Korkmazlar. Fakat ulaşmak ne mümkün. Sağlık problemleri olduğu, yeni hasta kabul etmediğini anlatıp duruyor sekreteri. Bir başkasını öneriyor, Ümran Hanım kendisine çok güvenir, Emrah Bey, diyor. Çocuğumun bir başka erkek terapist ile EMDR çalıştığını düşünmek Berkay Bey ile duyduğuma benzer, rahatsız edici bir duygu uyandırıyor içimde. Ümran Hanım için sıraya yazdırıyorum çocuğumun adını. Zorla nasıl olacaksa!

22 Kasım 2019

Son iki seanstır sürekli babamdan dayak yiyorum. Gitmek istiyorum o evden. Fenerbahçe. Basıp gitmek. Bacaklarımı, kalçalarımı morartıyor vura vura. Önce beyaz kısa lastik bir boruyla, sonra salondaki şöminenin ferforje kazma kürek setinden bir saplıyla. Yürüyemiyorum acıdan. Annem beni tuvalete götürüyor. Klozette otururken beni tutuyor. Sıkı sıkı sarılıyorum ona, “Anneciğim,” diyorum. Babamı durdurmuştu döverken, bağırması, çıldırması, beni öldüreceğinden korkmuştu. Anneciğim. Sakatlandığımı düşünüp korkmuştu. Morluklarıma Lasonil sürmüştü. Geri döndü diye düşünmüştüm, yine bir annem var. Tüm acılara rağmen buna değerdi, sınıksız sarılmıştım ona.

“Sakatlanmadım anneciğim. Sadece çok acıyor. İyiyim ben.”

Dayak ve annemle ilgili acıklı halim dışında bir şey yok. Babam beni kolumdan tutup çekip yere fırlatıyor. Bunu görüyorum tekrar tekrar. O kadar.

Birden oturma odasında tekli bir koltuktayım. Bacaklarımın üzerine battaniye serilmiş. Ayağa kalkamıyorum. İyileşmem bekleniyor. Yaşamak rüya görmek olmuş sanki. Kuzenim Atlas geliyor. Onun sayesinde hep hatırladığım bir sahne bu.

“Çağla, neyin var?”

“Atlas? Bu gerçek mi rüyada mıyız?”

Babam beni çok kötü dövdü diyor muyum emin değilim.

“Gerçek. Bak, buradayım,” diyor.

“Gerçek ile rüyayı ayırt edemiyorum,” diyorum. Çok yavaş konuşuyorum.

Sorular soruyor. Kardeşim çağırıyor, kolundan tutup götürüyor.

“Boş ver onu,” diyor.

Dayaklar dışında anneme sarıldığımı, Atlas’ın gelişini, bir de yengemin sesini önceden de hatırlıyordum.

“Çağla nasıl oldu Hülya?” Sesi endişeli. Annem onu uzaklaştırıyor.

“Çağla iyi mi? Nasıl? Nasıl oldu?”

Belki birkaç kere gelmiştir. Ağrıyı ve isyanımı unutmam için annem bana bolca uyuşturucu veriyor olabilir. Avuç avuç renkli hap getirirdi bana. Eczacı annem.

Bacaklarımdaki morlukları görüyorum birden. Terapistim, “Mor ve şiş, öyle mi?” diyor. Hayır, şiş değil. Morluklar dalmaçyalı desenleri gibi. Morlar yer yer sararmış. İyileşiyorum. Ağrılarım çok azalmış. İlaç verilmiyor artık. Bilincim yeni açılıyor.

EMDR’nin sağ sol yolculukları bolca karanlığa gömüyor beni. Uzunca bir süre hiçbir görüntü, hiçbir duyum, ses, ipucu yok. Sadece bolca gözyaşı. Çok çok fazla gözyaşı.

“Belki de her şeyi unutmaya o zaman başladın,” diyor terapistim. Çünkü bu dayaklardan sonra ne zaman bana ne hissettiğimi sorsa içimde şu duyguyu buluyorum: Ne isterlerse yapacağım. Ne isterlerse. Ne olur daha fazla vurasınlar bana!

“Ne yapacaksın Çağla? Ne istiyorlar senden?”

Gitmeyeceğim. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Biz bir aileyiz.

Yine duyuyorum. Normal bir aile. Normal. Normal aile. Tekrar tekrar yankılanıyor karanlığın içinde bu sözcükler.

Normal bir aile nedir? Nasıl olur? İçimde çocuksu bir merak uyanıyor. Normal aile nasıl bir şey olabilir? Daha dayanılır bir şey olsa gerek. Annemin talepleri geliyor gündeme. Gözü kararmış sonunda. Öldürülse umuru değil. Peki bu sürecin sonunda nasıl bir aileye dönüşüyoruz? Hatırladığım eksik geçmişim boyunca annemin her zaman benden daha çok değer verdiği bir şey olmuştu: İnsanlar ne der! Ne derler! Aman rezil olmayalım! Bir “babam kızar”, bir de “insanlar ne der”.

Belli ki annem geri dönmemiş. Dönmüşse de artık iyi bir anne olabilecek halde değil.

Sultan Yengemin sesini duymak şaşırtıyor biraz. “Çağla iyi mi? Nasıl oldu?” Bir süredir ne amcamı ne kuzenlerimi ne de yengemi gö (defterde bu şekilde kesilmiş!)

25 Kasım 2019

Dün Whatsap’ta babamdan bir mesaj vardı. İletişim kurmak zorunda olduğum düşüncesiyle rahatsız açtım mesajı:

“Çağla selam,

Seni telefonla aramıştım geri dönmedin. Neyse, Kızıltoprak bitmek üzere, oraya taşınmayı düşünüyorsan haber ver. Elektrik, su, doğalgaz vs. ilgilenmen gerekecek.”

Ben de bu konuyu konuşmak istiyordum nicedir. Neredeyse her gün Bağdat caddesine dik eski sokağımızın oradan geçiyor, eski apartmanımızın yerine dikilen yeniye görüyorum. Üzerime yapmayı düşündüğünü söylemişti. Cevap yazıyorum:

“Olur. Şimdi evden çıkıyoruz, acelemiz var. Yarın ararım seni.”

İki dakika sonra cesaret edebiliyorum ve “Buluşalım. Üzerime geçirelim bu hafta içi. Ben sonrasında ilgilenirim,” yazıyorum.

Yanıt yok. Bugün aramamı bekliyor olmalı. Telefonuma baktım gece, sadece annemin numarası var arayanlarda. Annemin telefonundan mı aradı? Neden?

Annem ve babamla yaptığım geçmiş telefon görüşmelerimizin listesine bakıyorum. Babamı hep ben aramışım. İki-üç, en fazla yedi dakikalık konuşmalar. Annemle olan liste tam tersi. Hep o aramış beni. Bazıları cevapsız kalmış. Ben hiç aramamışım.

Terapiden sonra arayacağım babamı. Nasıl konuşmalıyım? Şu evi üzerime geçirecek mi gerçekten? Onu görünce ne hissedeceğim? Ya sesini duyunca? Korku salgılıyorum genzimden.

27 Kasım 2019

Dün de aramıştım. Açmamıştı. Bu sabah Bilge’yi okula bıraktıktan sonra arabanın içinde bir iki arkadaşım ile konuştum. Sonra cesaretimi toplayıp saat on gibi arayıverdim. Uzun uzun çaldı. Kararlıydım. Beni telefonumdan takip ettiğine dair güçlü bir hissim var. Telefonuma tuhaf şeyler oluyor. Programlar kendiliğinden kapanıp duruyor. Dün sabah alarmım çalmadı. Manuel çaldırmayı denediğimde, görüşme sırasında çalınmadığıyla ilgili bir ibare çıktı ekranda. Tam da aradığı, mesaj atmaya başladığı sırada başlayan tuhafliklar... Neyse!

Bakalım bu sefer ne gibi engellerle çıkacak karşıma? Sakinliğime sarılmış, olabildiğince normalize olmuş halde içimden kendime, “her zaman nasıl konuşuyorduysan öyle,” diyordum. Hiçbir şeyin aynı olmayacağını bile bile.

Sonunda açtı.

“Merhaba Çağlacığım.”

Çağlacığım? Hadi hayırlısı.

“Merhaba baba. Nasılsın?”

Sesim normal mi?

“İyiyim. Sen nasılsın?”

“İyiyim işte. Uğraşıyoruz.”

“Neyle uğraşıyorsun?” Telefonda kulağıma doğru ince mat tırtıklı bir küçümseme sızdı sanki.

“Çok yoğun bir şekilde Bilge ile uğraşıyorum. Yeni okul ve...”

“Nerede bu okul?”

Bilmiyormuş gibi yapmayı oynuyor. O yüzden Çağlacığım diye başladı. Kendini tutamadığı için sesindeki hafif küçümsemeyi engelleyemedi.

Söylemesem olmaz mı?

“Beşiktaş’ta.” Keşke hiç bilmeseydi bu dünya üzerinde nerelerde olduğumuzu. Oralar ona görünmese.

“Bu Kızıltoprak’taki eve yakın değil mi?” Vah masumum. Nasıl da aptal yerine konuyorum.

“Yani... Çekmeköy’den daha yakın. Her gün git-gel üç saati buluyor, çok yoruluyoruz. Kadıköy’den vapurla karşıya geçince çok yakın.”

“Bina daha tam bitmedi. Yine de herkes doğalgazı filan bağlattı. Yani daha iskanı falan çıkmadı.”

“O çıktıktan sonra mı üzerime geçireceksin?”

“Valla Çağla, bu üzerine geçirme işi... Şöyle. Üzerine geçireceğim ama evi satamayacağına dair bir madde eklenecek tapuya. Senin sağın solun belli olmaz.”

Hah, işte başlıyoruz.

“Yani baba, ben o evi satsam bile seni ne ilgilendiriyor ki?”

“Ne demek ilgilendirmez! Tabii ki ilgilendirir. Benim birikimim bunlar. Kafana göre harcayamazsın.”

“Yani baba, satsam bile okula daha yakın bir ev alırım. (Salak Çağla. Yer ilan etmek zorunda mıydın ha?!.) Kötü bir şey yapmam ki. Sonuçta benim hayatım. Ben planlıyorum. Bu çocuk burada okuyor. Nereye gideceğim ki?”

“Hayır efendim. Uğraşamam ben bunlarla.”

“Nasıl yani? Evi bana verdikten sonra gerisi seni ne ilgilendiriyor ki? Benim hayatım. Benim evim.”

“Senin evin falan değil. Bütün yükü ben taşıyacağım yine.”

“Evi benim üzerime yaparsan sen bir yük taşımayacaksın ki!”

“Nasıl yani? Sana artık para vermeyecek miyim? Para mı kazanmaya başladın?”

“Hayır. Onu demiyorum. Evden bahsediyoruz. Evi üzerime geçirdikten sonra...”

Sesi yükseliyor her zaman olduğu gibi. Nasıl da sakın hissediyorum.

“Baba, evi benim üzerime geçirmişsin geçirmemişsin. Ne alakası var ki bununla şimdi? Satsam da, yeni ev alsam da, hiçbirini yapmayıp orada otursam da ben ilgileneceğim.”

“Hayır efendim. Ne zaman sıkışsan bana patlıyor. Hepsini ben ödemek zorunda kalıyorum.”

Ne haklı bir baba yakınması ya rabbim! Sorumsuzum ben doğru ya. Küçükalyalı’daki evi boşalttığımda evin masrafı 1500 TL ya vardı ya yoktu. Ev sahibi 5000 TL depozitomu bile geri vermedi. Ödememesini rica ettiğim halde 5000 TL ödediğini söylemişti!

“En son ne zaman oldu bu baba?”

Bir an yanıtlamıyorum. Bir seneden fazladır, verdiğinden başka bir şey istemedim.

“Oldu işte. Bilge’nin okul parasını da sana yatırmaya başladım, ondan artık para istemiyorsun. Sana deli para veriyorum yine de yetinmiyorsun. Kendi ayakların üzerinde duramıyorsun. Senin yaşında kaç kişi babasından para alıyordur?”

“Benim yaşında kaç kişinin benim gibi bir geçmişi olmuştur acaba?”

Ah tutamadım kendimi.

“Geçmiş geçmiş. Ne geçmişi be! 45 yaşındayım diyorsun, geçmişten bahsediyorsun. Ne esirgedik be senden? Her şeyi yaptık.”

“Saygı esirgediniz. Hâlâ da esirgiyorsunuz.”

Bağırıyor. Bağırmiyorum. Öfkesi ne kadar gerçek anlayamıyorum. Yapay bir öfke gibi. Aşağılama operasyonunun başarısızlığı belki öfke oyununa sürüklüyor onu.

“Konuşmak istemiyorum. Kapatıyorum,” diyor.

“Peki,” diyorum.

Bir an durup kapatıyor. Öyle sakınım ki kendim bile şaşkınım. Eminim o da şaşırmıştır. Kendinden geçmeyen bir Çağla! Anladı mı acaba hatırladığımı?

Bağırır olumsuz baba karşısında sarsılmadan dik duran büyük kızı gördü mü? Bu halimi beğeniyorum. Dayanamayıp aynı sakinlikle bir mesaj yazmaya karar veriyorum.

“Tekrar merhaba baba. Sana söylemek istediğim öyle çok şey var ki. Hadi deniyorum bakalım. Kızıltoprak’taki evi satmayı düşünmesem de düşünmeyi istememe neden olan bir duruşun var. Ömür boyu neden sağım solum belli değil sana, al işte sebebi. Yaşayacağım evi seçme hakkına sahibim. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Para vermesen gider bir çiftlikte yaşarım, yine seçerim. Ben senin ne elemanım ne de oyuncağın. Sadece kızınım. İnsanlar çocuk yetiştirirken sağlıklı, güçlü bir birey yetiştirmeyi hedefler ve çocuğunun özgürleşmesi için uğraşır. Geçmişe baktığımda yapmak istediğim

ne varsa önümü kestiniz, yalnız ve beceriksizdim; yapmak istemediğim ne varsa yapmam için zorladınız ve yapmadığımda suçladınız. Konuşmamız gösterdi ki bir şey değişmemiş. Şayet dediğin gibi geçmiş geçmişte kaldıysa o zaman bu tavrını anlamak mümkün değil. Geçmiş geçmişte kaldı mı gerçekten baba? Beni gerçekten hiç sevdin mi bundan bile emin değilim. Her güler yüzün ardında bir aşığılama var. Bana verdiğin para ile beni ezmek yakışık alan bir ebeveyn tavrı değil. Yazık babacığım, kim bilir sen nasıl bir hayat yaşadın. Bilemem ama ben bir başıma iyi olmak ve iyi bir anne olmak için çok çabalıyorum. Saygı duymak zorundasın. Bilge benim tersime ve bana rağmen özgür bir çocuk olacak. Kardeş hukukuna şöyle bir göz atıp bana gelince de haksızlık ortada. Kardeşimle eşit haklara sahip olmam söz konusu bile değil senin gözünde. Üzerime geçirmeye ancak yıllar sonra yanaştığın ev 1 milyon doların yanından bile geçmez. Yine de şükür, dedim. Şimdi de satarım diye bir engel ve kontrol mekanizmasından bahsediyorsun. Kuşlar bile güler buna. Şu işi doğru düzgün yapacak sak varım. Yoksa artık kendimi küçük ve kontrol altında kız çocuğu konumuna koymayacağım. O evde otururuz veya oturmayız bu ancak benim verebileceğim bir karar. Kimse bunu yönetemez. Sen bile. Güzel ve iyilik dolu aydınlık bir gün dilerim.”

Bir saat olmadan yanıt geldi:

“Pes Çağla,

Senin yaşındaki binlerce kadın ana babasının eline bakmak şöyle dursun, onlara bakabilmek için çırpınıyorlar. Senin düşündüğün gibi kötü bir baba olduğumu asla kabul etmiyorum. Senin için yapmam gerekenler çoktan bitti, ama ne var ki kızımsın ve içim başka türlüüne el vermiyor. Kardeşinle neyi mukayese ediyorsun, ona ev aldığım doğru ama o harcadığı her kuruşu kendi kazanıyor. Sana verdiklerimi hesaplarsan kaç ev eder acaba. Sevgiden bahsetmeye hele hiç hakkın yok, çünkü senden zerresini görmedim. İhtiyacın olmadan aradığın oldu mu acaba? Hakkımda ne biliyorsun? Sağlığım ne durumda hiç sordun mu?”

Kaç ev mi? Ciddi olamaz! Üstelik kardeşime alınan evin parasını sanki kardeşim ödemiş gibi. Yine sonsuz bir demagoji, suçlama... Yazdıklarımı dikkate alırsam ortaya öyle şeyler döküleceğim ki almamayı tercih ediyorum. Ağzı kulaklarına varan gülen surat emoji yanıttım. Bir de sadece neyi salladığımı gösteren soru:

“☺ Sağlığın ne durumda?”

Elbette yanıtlamıyorum. Önemli olan ev değil, benim duruşum. Ona değil, kendime ifade ettiklerim. Bir halt beceremedim ama çocukça bir dik duruşla çocukça gururluyum. Sakin, dik ve aptalım.

Dünkü seansımı anlatmaya vakit bulamadım. Çocuğum ile öyle meşgulüm ki. Bir de ev ve baba meselesi, kendimi paralamalar...

En son “Fosforlu Mayo” öykümde yazdıklarımı çalıştık. İçindeki boşluklarla birlikte net hatıramda mevcut hikayem. Amcam...

Otel odasından sessizce kaçıp, arkasında uzayan koridorda amcamı ve o yamuk gülüşünü gördüğüm an yokluğa karışan anım. Başlıyoruz.

Gizlice kaçmış olmanın suçluluğu üzerimde.

“Henüz erken. Gel, sana bir kitap göstereceğim,” diyor amcam.

“Lütfen odada olmasın. Dışarıda bakalım,” diyorum.

Gülüyor. Kolunu omzuma atıp, “Kitap odamda ama. Gel bir bakalım.”

İkna etmeye bile ihtiyaç duyulmayan biriyim ben.

“İstemiyorum amca. Ne olur dışarı çıkalım. Mayocu açılana kadar dolaşırız. Kitap da istemiyorum.”

Beni ittiriyor. Odaya giriyoruz. Perdeleri kapalı. İçeride iki tane tek kişilik yatak var. Oysa geçen sene Sevim Hanım ile bu anıyı çalışırken çift kişilik beyaz çarşafli bir yatakta cenin pozisyonunda çıplak yatarken görmüştüm kendimi. İki tekliyi görünce şaşıyorum. Amcam sürekli sessiz olmamı söyleyerek işini görüyor. Direnmeye kalktığımda tokadı yiyorum.

Ne zaman böyle gizli yapmaya geri dönmüştük acaba? Neden babam yoktu? Neden sonra babam beni düşün altına sokup orada dövdü? Annemle babam neden amcamla mayo almaya gittiğim ve saatlerce ortadan kaybolduğum için çıldırmışlardı? Birlikte tatile çıkışlarımızın sonuncusuydu bu sanırım.

Amcamın kulağımın dibindeki fısıltısı, bedenime yaptıkları ve benim artık bedenimi terk ettikten sonra oraya bir daha hiç ama hiç dönmeyi istemeyişim... Bedenim kilitleniyor. Amcam işini bitirdikten sonra edilgen, yalvaran, direnç gösterirmiş gibi yapan zayıf Çağla'yı bulamayınca ne yapacağını bilemiyor. Beni duşa götürüyor. Suyu açıp alt tarafıma tutuyor. Beni bütün olarak algılayabildiğinden şüpheliyim. Düşüyorum sanırım. Belimden tutup kaldırmaya çalışıyor. Kolunun karnıma bastırışını ve ağrıyla duyumsuyorum.

Ne yapacağını bilemiyor bir türlü. Yengem geliyor.

“Çağlacığım, hepsi bitti. Geçti yavrum. Amcanla gidip istediğin mayoyu alabilirsiniz artık. Geçti tatlım... Amcan bir daha böyle bir şey yapmayacak. O da anladı. Artık kaldıramıyorsun, anlıyor. Değil mi Asaf?”

“Çağlacığım, göz bebeğim. Anlıyorum. Annenle baban haklıymış. Artık kaldıramıyor, demişlerdi. Demek buymuş. Bundanmış.”

“Sen ne sanıyordun Asaf? Kaldırabildiğini, kaldırabileceğini mi?”

“Bu kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim. Şuna bak. Bir saattir donmuş bir halde. İnsan müsveddesine dönmüş. Kıpırdatamıyorsun bile.”

Son kullanım tarihim çoktan geçmiş.

“Sen istemedikçe bir daha sana dokunmayacağım. Söz.”

“Sus,” diyor yengem. Sesi çok yakınımda. “Çağlacığım, biraz dinlenmek ister misin? Yoksa bu odadan hemen çıkıp gitmek mi istersin?”

Yatağa doğru eğiliyorum hafifçe. Beni yatırıyor. Üstümü örtüyor. Doğrulup, “Gitmem lazım. Çocuklara bakacağım. Hiçbir şey demeden çıktım. Sakın dokunma. Biraz dinlensin. Sonra götürüp mayo alırsın. İyi davran. Ah ah...”

Yengem gittikten sonra amcam az evvel yaptığı gibi odanın içinde volta atmaya devam etmiyor. Semerinden boşanmış at gibi bana yanaşıp yatağımın kenarına oturuyor.

“Çağlacığım, kızım. Söz sana bir daha dokunmayacağım. Sen istemedikçe hiçbir şey yapmayacağım. Ama sen her zaman isteyebilirsin. Bizi sık sık görmeye gel, olur mu kızım? Biz bir aileyiz. Avukat bir amcan olduğunu hiç unutma. Seni koruyup kollarım. Gerekirse ailene karşı da korurum. Hukuk dünyasında sözüm geçer. Güçlüyüm. İhtiyacın oldu mu bana gel. Söz mü?..”

Hayatım boyunca ne zaman hukuki bir sorum olsa amcamı veya kuzenlerimi aradım. Amcamı çok meşgul edince devreye kuzenlerimi sokmuş olmalı. Ya da hep vardılar. Kollamıyor, yokluyorlardı beni.

(Katotoni: Beden kütlüğü. Aleksitimi: Duygu kütlüğü.)

Hatırladıklarımın şüphe duymaktan yorgunum. Ne kadar direnirsem direneyim anılar üst üste yığılarak aynı korkunç gerçekliği bağıyor. Bir yanımda kavgayı körüklüyor ve uyduruyor muyum şüphesiyle vakit kaybetmeye vaktim olmadığını haykırıyor içimde. Zihnimde ne varsa ne çıkıyorsa sonuna kadar hepsi çıksın istiyorum, yine de direnmeyi bırakamıyorum bir türlü. Saçmaladığımı, uydurduğumu düşündükçe karanlığa gömülüyorum. Oto-sansür dedikleri bu olmalı.

Doğru ve yanlış ayırıp bütün öykümü düzenleyeceğim zaman da gelecek. Şimdi, kendini sansürlemeyi bırak Çağla. Ne geliyorsa. Hadi.

Cafer ile boşanırken avukatım amcamın hukuk bürosundan genç biriydi. Mahkemede, “Hiçbir şey istemiyorum,” dediğim halde hâkim ortada bir bebek olduğu için nafaka kararı vermişti. Hâkim, “500,” demiş, Cafer araya girip, “300 olsa olur mu?” diye sormuştu. Hâkim yine bana sormuş, ben “Bizi boşayın bana yeter,” deyince bir çırpıda boşamıştı bizi. Babam bakıyordu nasıl olsa bize! Cafer nafakaları hiçbir zaman ödemedi. Bir hafta sonra ödeyeceğini söyleyerek benden aldığı 2500 TL borcu da geri ödemedi. Hatta bu borcu kafasına göre sildi geçti. Hatırlatmaya kalkıştığımda kavga etti. Üstüne ne zaman bebeğini görmeye gelse saçma sapan şeyleri bahane ederek bana bağırırmaya başladığı için sabrım iyice tükenmişti. Amcamı aramış, “Nafakalar için dava açmak istiyorum,” demiştim. Aradığımda Meydan AVM’de “Gel Oyna” adlı oyuncakçıydık. Bilge tahta oyuncaklarıyla

oyunuyordu. Konuşurken çocuğumu seyredebiliyordum. Sanki aramızda saydam bir levha oluşmuştu ben telefonda konuşurken. Amcam beni davadan vazgeçirmeye çalışmıştı.

“Neden hakkımı aramamı istemiyorsun amca?” diye sormuştum sinirlenerek.

“Aaa niye öyle söylüyorsun. Sen benim gözbebeğimsin,” demişti. Gözbebeğim! Donup kalmıştım.

Bir süre sessizlik olmuş, sonra ben huzursuz, “Tamam amca, ben kapatıyorum,” demiştim.

“İş yerinin adresini bulursan ihtar yollarız,” demişti kapatmadan önce. Bir süre çocuğumu seyretmişim. Güvenlik duygun alt üst olmuştu. O kadar huzursuz olmuşum ki, beni bugünlere iteleyen şüphe ve soru dağının boyu biraz daha uzamıştı.

Bildiğimi sandığım ilk sevişmem Emre ile ve 17 yaşındaydı. Yengemin verdiği anahtarla Bayramoğlu’ndaki yazlığa gitmiştik. Yengemde bizim evin anahtarı ne arıyordu bilmiyorum. Annemle babamın yatağında sevişmiştik. Hiç kan gelmemişti benden. Çok şaşırmıştık. Hani ilkti?

18 yaşında Emre’den ayrılarak eve dönüp kürtaj olduktan sonra annem kızlık zarımı diktirmek istemişti. O zaman anlatmışım ona, benden hiçbir zaman kan gelmediğini.

“Esnek zar olabilir, ama kürtajda zaten yırtılmıştır,” demişti. Esnek zar. Böyle bir şey öğrenmek, hele annemden, beni çok şaşırtmıştı. Diktirmeye gelince, annem çok ısrar etti ama ben istemedim. Niye diktirecektim ki!

“Hadi şimdi gidip istediğin mayoyu alalım. Nasıl bir şeymiş şu mayo görelim.”

Yataktan kalkarken giyinik olduğumu fark ediyorum. Çok şaşıırıyorum buna. Yengemin beni giydirmek istediğini hatırlıyorum ama giydirdiğini değil.

Emre Bayramoğlu’na gelmişti. Yazlığımıza en uzak noktada evli olmayan çiftleri kabul eden turistik bir otel bulup oda tutmuştuk. Soyunup banyoda sevişmiştik. Sonra giyinip yan yana çift kişilik yatağa uzanmıştık. Göz göze baka seve uyuyakalmıştık. Giyinmeyi ben istemiştim. Ne olur ne olmaz! Babam her zaman bir yerlerden çıkıp gelebilirdi. Gelmişti de. Kapıya vurulan yumruklar ve bağırış sesiyle uyanmıştık. Otel çalışanları babam kırmasın diye kapıyı açmışlar, babam ok gibi içeri girip bize saldırmıştı. Emre’yi fırlatıp atmıştı. Uçtuğunu ve yere düştüğünü görünce ona gitmek istemiştim. Babam beni sertçe kolumdan tutup sürükleyerek eve götürmüştü. Evde de bir güzel dövmüştü. İyi ki giyiniktik!

“Bu anıyı hatırlama sebebin, amcanla gittiğin otel odasında giyinik uyanınca şaşırmıştın ya, bir tekrar yaşamış olduğun için olabilir.”

Hiç düşünmemiş, anlatıvermişim. Çağrışımlar... Kurtulmadıkça tekrar eden paternler...

Zeki Triko'ya gittiğimizi, istediğim mayoyu alıp kabine girdiğimi hatırlıyorum. Soyunmak zorunda olmaktan nefret ettiğimi, mayoyu bir türlü bacaklarımdan yukarı düzgün çekemediğimi, kıvrıldığımı, amcamın perdenin arkasından seslenip durduğunu, mutsuzluğumu hatırladım. Bir daha mayo denemek istemiyorum. Amcam, "İki mayo alalım," dediğinde bağıryorum, "Küçük bu, bunu istemiyorum. İSTEMİYORUM. BİR MAYO YETER." Amcam panikleyerek bir beden büyüğünü alıp ödemek için kasaya gittiğinde, benim sırf fosforlu pambesine dalıp gittiğim plastik gözlükleri de alıyor bana. Yürüyoruz. Yanımız deniz. Maraş dondurmacısının oyunlarına usanıp yürüyüp gidiyorum.

"Uyanmışlardır," diyorum.

"Uyanmamışlardır," diyor.

"Benimle gel ne olur. Çok kızacaklar."

"Ben sonra konuşurum. Seninle gelmem daha çok kızdırır onları."

Neden? Hiç mantıklı değil. Hani uyanmamışlardır demiştin hem. Çok korkuyorum. Beni başından atıp gidiyor. Yalnız yürüyorum koridorda. Yalnız giriyorum otel odasının kapısından içeri. Uçarak üzerime geliyor babam.

"Sen istemez miydin Çağlacığım, doğru düzgün bir evlilik yapıp çocuğunu babasıyla birlikte büyütmeyi? Sen istemez miydin? Sen de isterdin elbet." Sultan yenge böyle söylemişti bir telefon konuşmamızda. Bilge ile babamın aldığı Kızıltoprak'taki eve yerleşmemizden kısa bir süre sonraydı.

"O da isterdi," diyor terapistim, "Hem kendisi hem senin için isterdi."

Terapistimin çok iyi niyetli olduğunu düşünüyorum.

Birlikte huzurlu bir şekilde çocuk büyütemeyeceğimi anladığım zaman kararım kesin ayrılmıştım Cafer'den. Amcamın hukuki desteğini, babamın Cafer ve ailesi için, "Neredeyse başında çıra yakacaklar," dediğini hatırlıyorum. Neyse. Bilge doğmuş, biz boşanmıştık. Kızıltoprak'taki ev alınmış, orada yaşıyorduk. Annem her fırsatta boşanmamı eleştiriyor, çocuğumun büyüyünce beni suçlayacağını söylüyordu. Sürekli tartışıyorduk. Çok çok öfkeliydim hem anneme hem babama. Sultan yenge arayıp böyle demişti işte. Bir de babama neden kızgın olduğumu sormuştu. Eşimin dizinin dibinde oturmadığım takdirde babamın hamile halimle beni maddi manevi evlatlıktan reddedişini unutamadığımı söylemiştim. Sonra kardeşimin evine gittiğimde de babam beni reddetmiş olduğu için kardeşimin beni kovduğunu, kardeşimle bile bir ilişkim olamadığını... Babama olan kızgınlığımı haklı bir nedene oturtabildiğim için rahatladığımı hatırlıyorum. Saçma sağan bir duygu yumağıydım çünkü.

"Anlıyorum," demişti yengem. Anlaşıldığımı hissederek mutlu olmuştum. Saftirik Çağla! Annemle babama öfke taşıyordu içimden ama diğer Everest ailesine karşı hiçbir rahatsızlığım, olumsuz duygum, en ufak bir şüphem yoktu. Babama kızınca amcam masum oluveriyordu. Babamla aram yumuşar yumuşamaz geçmişimdeki istismarcının amcam olduğundan şüpheleniyordum. Babamın kendi üzerine aldığı Kızıltoprak'taki eve yerleştiğimiz yıld. 2010. Haftanın beş günü sabahtan öğlene dek

gelen bir kadınıımız vardı. Çocuğum ile mutluydum. Yine de anlayamadığım çok şey oluyordu. Zaman zaman çok ağlıyordu çocuğum. Ne olduğunu anlamadan sağa sola kaçmalara, evimi zararsız olduğunu bildiğim insanlarla doldurmaya başlamıştım. Henüz Büyük Anadolu Yürüyüşü ve Bilgetepe yoktu.

Sağ elime inen darbeler. Üzerine basan ayakkabılı bir ayak.

“Bu elinle mi yazdın bunları ha?!”

Yazdıkça sağ elimin sivri eklem yerlerindeki ağrı dayanılmaz bir hal alıyor ve zihnimde bu cümleler dönmeye başlıyor. Kalın kalemli tutmak daha rahat ve uzun süre yazabiliyorum diye tombul kalemler ararım kırtasiye gezip. Artık onlar da yetmiyor. Piyano da çalamıyorum. Artık elimi kullanmadığımda da ağrıyor.

Kendimle ilgilenmek için klasik yollara geri dönüp yeniden denemeye karar vermiştim. 2018, Çekmeköy. Dahiliyeci kan testi sonuçlarıma bakmış içimde yaşayan, beni dışarıdaki tehlikelerden koruması gerekirken bana saldıran minik askerlerden bahsetmişti. Sonra da beni romatoloğa sevk etmişti.

“Bağ Dokusu hastalığı olabilir,” demişti.

“Tedavisi ne?” diye sormuştum.

“Ağır ilaçlarla. Şimdilik beslenmenize dikkat edin,” demişti.

Romatolog bir yığın ileri tetkik isteyince orada durmuştum. İlaç kullanmayacaktım. İçimden bir ses, doktor doktor gezmeme neden olan bedensel ağrı, sızı, bulantı, halsizlik, kalp çarpıntısı, nefes nefese kalmalar ve kasılıp kilitlenmelerimin sebeplerinin başka olduğunu söylüyordu. Geçmişte kanamalarımı kesmek için jinekoloğun verdiği hormon ilaçlarını da bu yüzden kullanmamıştım. Doktorların ne diyeceğini merak etmenin bir faydası olmadığını anlayarak yeniden doktora gitmeyen birine dönüşmem üç dört ayımı almıştı. Bu arada kalp çarpıntım için efor testi yaptırmış, diz ve ayak ağrılarım için ortopedi, baş dönmelerim ve boyun ağrım için nöroloğa gitmiş, halsizlik, unutkanlık, mide bulantısı, karın, kasık ağrıları ve tüm değerlerime bakmak için bir sürü kan ve idrar vermiştim. Birileri bana neler olduğunu keşfetsin diye bedenimi hastaneye sunmuş doktor doktor geziyordum. İsrarla kakama bile baktırmıştım. Her gün hastanedeydim. Efor testi sonuçlarını değerlendirmesi için doktorla görüşmeyi bekliyordum. Neredeyse bir saat olmuştu. İçimde kopan fırtınayla başa çıkmakta zorlanıyordum. Bekleme koltuğunda kendi üzerime yığılmış bayılacak gibi olmuştum. Neredeyse koltuktan düşecektim. Bir anda ayağa kalkmış, tek görebildikleri sadece at gözlüklerini takıp baktıkları yer, diyerek hastaneyi terk etmiştim.

Klasik tıp sadece semptomları tedavi edip susturuyordu. Homeopat arkadaşım ne kadar haklıydı. Bas bas bağırarak bana bir şeyler anlatmaya çalışan bedenimi susturmak, tekrarlara ve çeşitlenerek artan farklı ifade biçimlerine yol açmıştı hep. Benim bedenimi susturacak değil, anlatmaya çalıştıklarını tercüme edecek birine ihtiyacım vardı. Gerçek sebepleri bulmak için gidilen yer terapiydi. Eee terapiye de gidiyordum. Sevim Hanım’a. Öncesinde de bir sürüsüne. Bir şey olduğu yoktu!

Gezmelerimiz sırasında tanıştığım bir arkadaşın ısrarı üzerine 2010’un ağustos ayında minik Bilgemi alıp T mata’nın G k edere’de bir derg hta düzenlediği “7 Gün 7 Gece Sema” buluşmasına gitmiştim. Ardından “Kalpten Tıbb , Tıptan Kalbe” adlı seminere katılmış, Homeopati dahil birçok alternatif yaklaşımla tanışmıştım. Montessori, Waldorf eğitimleri... Sonraki yıllarım hep alternatif oluşum ve algı biçimlerini araştırarak eğitimler, çiftlikler, geziler, seanslar ile doldu. G  lenmişim evet ama o kadar. Hayatımın yarısını, kendimi ve h   devam eden korkunç ziyaretleri bilmiyordum.
